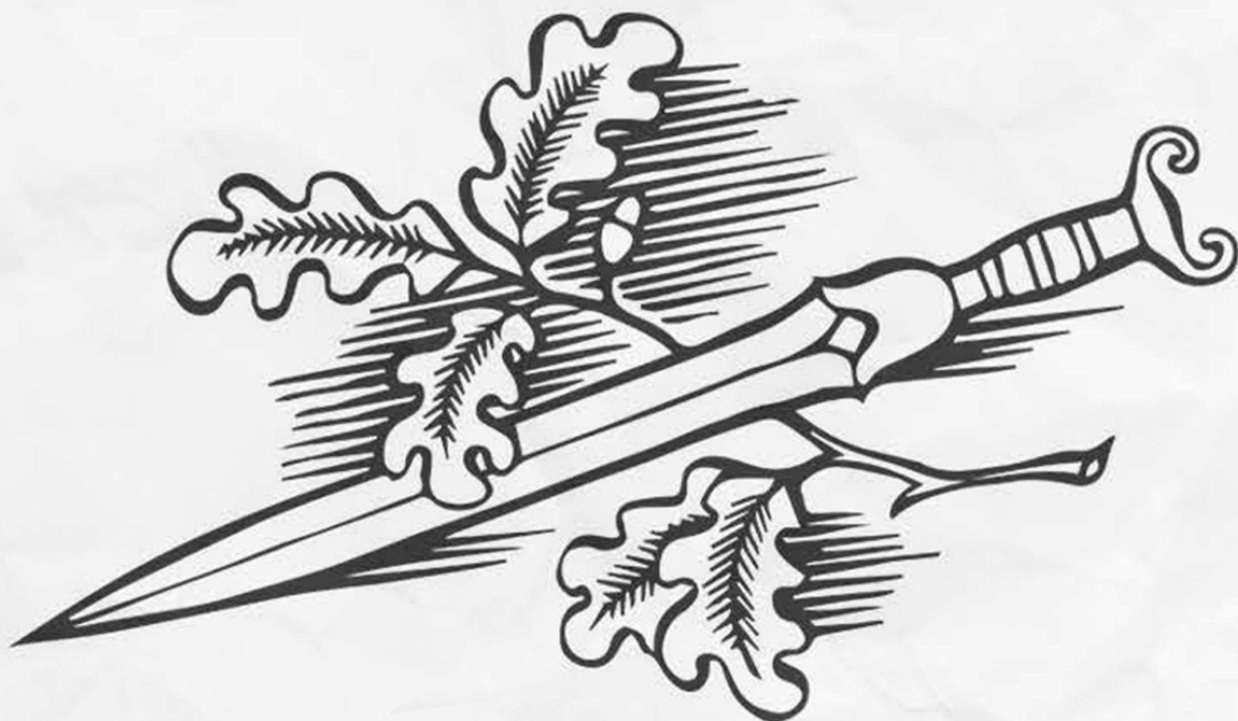
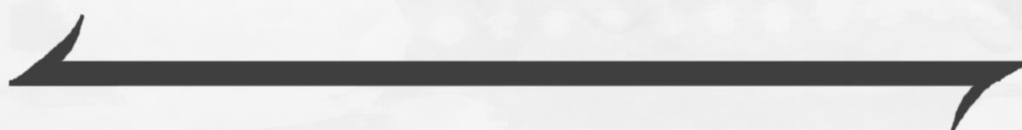

Bůh a Národ

Vojácké Vyznání

Hans Bloethner

Hans Bloethner – Bůh a Národ

Vydavatel: Theodor Fritsch Verlag, 1940

PŘELOŽENO Z DOSTUPNÉHO ANGLICKÉHO PŘEKLADU OD WEWELSBURG ARCHIVES, 2018 S PŘÍHLÉDNUTÍM DO ORIGINÁLU, DOSTUPNÉ Z: https://library.frenschan.org/read/400/pdf

https://archive.org/details/GottUndVolk-SoldatischesBekenntnis/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva

Mladý Němec napsal tuto knihu z duše, řekou svého srdce po náročném pracovním dni.

Stál jako mladík v boji za Říši a stal se mužem ve škole ozbrojené služby. Bere si za své právo psát o víře, protože v boji o život stanul na frontě. Nechce zasahovat do sporu učenců, protože ví, že boj o víru nerozhodují knihy a řeči, nýbrž výhradně oheň srdcí, a proto je třeba i tuto knihu číst srdcem.

Jeho slova jsou určena těm, kteří v sobě již novou víru nosí, ať už jen jako nejvzdálenější touhu nebo matnou předtuchu. Vyzývá je, aby pomáhali tvořit, aby německá duše našla cestu k Bohu, abychom mohli být sami sebou.

Naše cesta

Horké duše a vášnivá srdce, která bijí jen pro Německo, nesou naši víru. O víře by se nemělo mluvit. Je třeba ji prožívat. Rodí se v nejhlubším nitru našeho srdce. A jen srdce se stejným ohněm a stejnou touhou ji může někdy pochopit. Kdo tento oheň nenosí hluboko v sobě a nenazývá tuto velkou touhu svou vlastní, nemá právo nás kritizovat. Kdo ji necítí v srdci, nikdy ji nepochopí rozumem.

Proto budiž řečeno hned na začátku: Nepotřebujeme vás, vy pochybovači, vy rozumoví religionisté, vy kazatelé kázání a apoštolové cudné morálky! Pokud nás odsuzujete jako kacíře a pohany, dobrá tedy; měla by to být pro nás čest. Ale pro stavbu naší německé katedrály vás odmítáme. Chceme čistou víru. Nechceme, aby se tato víra, za kterou bojují ti nejlepší, stala zfalšovanou a buržoazní. Nepotřebujeme vás, věčně nespokojené a vševědoucí. Nechceme, aby burcující mládí bylo omezováno a ochromováno vašimi výhradami a zbabělými myšlenkami; aby tento žhavý oheň nadšení vychladl, aby naše víra ztvrdla a vyhořela.

Naše slova jsou určena pouze těm, kdo stejně jako my poctivě hledají novou víru. Ke Stvořiteli totiž vede tisíc cest. Kéž každý kráčí po té své. Ale ať nikdo neztratí společný cíl, k němuž jsme zavázáni a pro nějž jedině je naše víra určena: Německo!

My mladí jsme kráčeli po zvláštní, a přece přímé cestě. Je to cesta mládí, které příliš brzy zapomnělo, jak snít v oblacích a blouznit o lákavých, dutých frázích. Nouze a utrpení našeho národa nás zocelily a připravily k budování budoucnosti. Člověk by k nám neměl přicházet se směšným gestem: „Ano,

to všechno je docela dobré. Ale takoví jsme byli i dříve. Později, s přibývajícím věkem, se to zase vrátí.“

Nesnášíme tento laciný, filištínský způsob zbabělého a líného smiřování se s bouřemi doby. Nenávidíme tyto lhostejné, chladné pivní proroky, kteří se na mládí dívají shora, moudře a soucitně se usmívají; a jen zdůrazňují svůj věk. Nenacházíme k nim cestu. Jejich srdce jsou totiž chladná a ztuhlá. To nemá nic, vůbec nic společného s pohrdáním věkem. Jen člověk, který zůstal mladý v srdci, se může chlubit svým věkem.

Není pravda, že naše mládí, revoluční snaha je vlastní každému mládí, je tedy přirozeným projevem našeho věku. Žijeme dnes v přelomové době, v níž touha staletí dosahuje průlomu, jemuž dá výraz řada generací po nás.

Hlas krve právě v našich mladých srdcích promlouvá obzvlášť hlasitě a čistě. Kdo to nechce pochopit, ten ve skutečnosti zaspal největší německou chvíli. Nejsme mládež z roku 1900, která se narodila do silné Říše. Když jsme začali vědomě žít, neexistovalo žádné Německo, které by pro nás mohlo být domovem. Nejprve jsme museli získat naši rodnou zemi, Německo.

A tento boj se stal naším osudem. Pravděpodobně ještě nikdy neexistovala mládež, která by tak brzy jako my již našla cestu k boji. K boji za vlastní mladý život. K boji za svou otčinu. Nikdy také nebylo mládeže, která by musela zažít a snášet tolik bídy a nouze, ponížení a utrpení jako my.

Tak jako naši otcové stáli a krváceli na frontách a v zákopech, tak jako naše matky ve vlasti trpěly a hladověly, tak jsme se rodili my. Válku známe jen z doslechu. Ale to by nám nikdo neměl vyčítat. Není to naše vina. Člověk by nás měl

soudit podle toho, zda jsme ve své době obstáli. A já věřím, že jsme to dokázali.

Tato válka poznamenala náš život. Jsme jejími dětmi. A víme, že naši otcové a matky byli hrdiny této války. Víme, že to byl největší boj národa o jeho čest a o jeho mládí. Toto poznání je pro nás svatým závazkem, který nelze naplnit slovy, který je třeba žít, prostě žít. Proto válka stojí na počátku našeho života. A válka bude stát nad naším životem, dokud budeme dýchat. Mnozí z nás své otce nikdy nepoznali. Nevrátili se z velkého boje. A ti, kteří se vrátili, byli pro nás cizí. Museli jsme si na ně zvyknout.

Dětská léta jsme strávili v hluku vzpour a občanské války. A zatímco jsme skotačili a hráli si, slabá vláda nás prodala moci kapitálu a zvůli nepřátel. Ve věku osmi let jsme už nebyli svobodnými lidmi. Byli jsme služebníky a doživotními otroky. Ale o tom jsme ještě nic nevěděli.

Když nastal čas, kdy jsme se probudili, rozhlédli jsme se kolem sebe. Před námi byla budoucnost, černá a temná. Kolem nás bída, nenávist, bratrovražda na jedné straně, lhostejnost, letargie, zhýralost na straně druhé. Divoký tanec choutek a tužeb! Bezbranní a pošlapaní jsme museli zažít, jak náš národ přišel o své nejvyšší hodnoty a potácel se směrem k propasti.

Nejhorši pro nás, kteří jsme toužebně čekali na vysvoboditele z této tísně, však bylo, že největší část našeho národa, lhostejná a nečinná, nechávala věci plynout dál s pro nás nepochopitelnou, ubohou výmluvou: „Ale my proti tomu nemůžeme nic dělat.“ V této hodině naše nenávist vzrostla.

Čirá nenávist vůči těm lidem, kteří se bázlivě starali o blaho svého žaludku, i kdyby tím měli přijít o čest a svobodu.

Mohli se jen plazit a zavírat oči před bídou a nouzí. Ale my, my jsme stále museli žít. A my jsme chtěli žít!

V této hodině jsme se stali idealisty. Ne snílci a změkčilí romantici. Neboť romantismus byl velmi hořký a tvrdý. A náš idealismus nebyl fantazií pro cíle, které leží ve hvězdách. Na to byla doba příliš chladná a drsná. Ne, do našich srdcí vstoupil správný reálný idealismus. Idealismus činu.

A v této hodině, kdy jsme začali nenávidět, se v nás zrodila láska. Ne ta vlažná, polovičatá láska, o které se káže v kostelích; ta žhavá, slepá láska k Německu, která nezná hranic a výhrad. Z této lásky a z této nenávisti pak vznikla vůle. Tvrdá vůle postavit se na obranu našeho národa. Pomáhat mladým srdcem a mladýma rukama vydobýt Říši, o které jsme mohli jen snít.

Tak jsme stáli ve světě, který nám byl cizí, zklamaní, ale zároveň na cestě hledání nových ideálů. Dokud k nám z německého jihu nedorazil bojový pokřik Adolfa Hitlera, toho mocného idealisty.

Byl to zázrak, když tento muž, v němž jsme věřili, že jsme nyní konečně nalezli naplnění všech svých tužeb a nadějí, dobyl naše mladá, horká srdce! Byl to snad zázrak, když nás jeho ideály okouzlily takovou silou, že jsme kvůli nim zapomněli na školu a rodičovský domov? Že jsme mu od první hodiny zasvětili svůj život! Nikdy jsme ho neslyšeli mluvit, nikdy jsme ho neviděli. A přesto jsme cítili, že bude naším Vůdcem. A přesto jsme věděli, že on a jen on nám může dát svobodu. Zatímco ostatní počítali rozumem a skrze všechno to počítání a přemítání ztráceli odvahu, naše srdce nás hnalo, výhradně naše srdce, k muži, který lákal srdce, a tak se také stalo, že nás nepochopili strnulí lektoři a světu cizí faráři, ano, dokonce ani

naši rodiče. Ti nám často působili bolest. To první bylo přirozené. Byli jsme nedospělí chlapci a paroháči, kteří neměli v politice co dělat. Ale my známe jen jednu politiku: Německo. A pro tuto politiku není nikdo příliš mladý. Ze starších lidí nám věřili jen někteří. Ale naše víra byla právě o to silnější.

Ještě jsem nezapomněl na slova učitele, který tehdy mluvil v naší třídě. Nazval nás změkčilou, nezralou mládeží, která se zhroutí před prvním náporem osudu. Tato slova od té chvíle pohánějí a podněcují mé srdce. Nedala mi pokoj až do onoho dne, kdy mládež zvítězila a získala Říši. Dvacet mladých bojovníků přišlo o život za tuto Říši a jsou němými svědky tvrdého mládí, které Bůh vyhodnotil jako dostatečně zralé, aby pomohlo budovat jeho dílo.

Čím žhavěji jsme se utápěli ve víře v Německo, tím více jsme se vzdalovali od té církve, která hlásá víru lásky.

Tato víra vede stejně rovně jako cesta k Německu. Zpočátku.

Šli jsme krok za krokem vpřed, hledali a tápali. Přitom jsme se pravděpodobně často rozhlíželi kolem sebe. Pak se kroky staly pevnějšími a kroky delšími. Pohled se neodchýlil od cíle, který ležel před námi. A na cestě se k nám přidávali další, hledači a bojovníci. A spojovali se do kolon a pochodovali. Budou k nám přicházet další a další, až jednoho dne bude celý národ pochodovat prostřednictvím Boha Německa. Byli jsme pokřtěni jako všichni ostatní, protože to vyžadovala slušnost a zvyky. Ve čtvrté třídě jsme recitovali židovské pohádky tak, jak to vyžadoval učitel. Ale když jsme v hodině němčiny slyšeli ságu o Siegfriedovi, pak se nám leskly oči, rozbušilo se nám srdce a často jsme se i zarazili. A nejeden

z nich si rukávem kradmo utřel slzu, když zuřivý Hagen zabil statečného Siegfrieda. Siegfried, ano, to byl náš hrdina! Ale hrdinou byl pro nás i otec, když vyprávěl o velké válce.

Také jsme vypustili biřmovací hodiny z hlavy. Ale bohužel pan farář měl z nás, čerstvých nezbedníků, víc roztrpčení než starostí o spásu našich duší. To bylo jen kvůli našim školním létům. Stejně jsme nikdy nebyli dobře vychovaní. Dobře se chovají jen malí kluci a maminčini mazánci. Člověk je chválil před strýčky, tetami a příbuznými jako „hodné děti“. Z malých chlapců se stávají filištíni. Ale kluk má svou vlastní hlavu. Později v životě se mu to podaří.

Pokud si ti dobře vychovaní vzali v neděli zpěvník, nasadili si školní čepice a šli do kostela, my jsme se procházeli po lese, poslouchali vítr a užívali si sluníčka. Ale když jsme byli poněkud větší a dospělejší, seděli jsme občas i v kostele, protože jsme chtěli poslouchat nějakého faráře, který nosil v duši oheň. Nikdy jsme však neměli vlastní myšlenky o své víře. Křesťanství jsme brali tak, jak nám ho někdo předal.

Pak přišel ten velký den, kdy jsme našli Vůdce a našli jsme Německo. Boj za svobodu nás zcela uchvátil a odsunul všechno, i církev. Pak přišly dny, kdy jsme potřebovali sílu, vnitřní sílu, která nás znovu posílila a utvrdila ve víře v Říši. Do kostela jsme chodili s širokým srdcem výhradně proto, abychom načerpali sílu, poučení a oheň. Ale z kazatelny jsme se setkávali buď s polemikami proti nám, v lepším případě s lhostejností, většinou však s ledovým odmítnutím. To je to, co jsme našli.

Jen několik málo pastorů dokázalo z kazatelny mluvit německy, vášnivou němčinou. Těmto mužům se klaníme.

Církev jako celek však nepochopila znamení doby. Selhala ve své osudové hodině. Dopustila, aby její duchovní v neděli z kazatelny kázali o lásce a víře a večer předtím pozvedli hlas na sociálnědemokratickém masovém shromáždění proti nepřátelům republiky. Považovala za správné odepřít poslední pomazání člověku jen proto, že byl příliš chudý na to, aby platil církevní daně. Dokázala pak ještě mluvit o chudobě a odříkání. Výsměch spasiteli a jeho učení. Odepřela církevní pohřeb německým lidem jen proto, že se hlásili k Německu. Tím se vzdálila lidem a kvůli tomu selhává.

Církev, která neslouží nejlepším silám svého národa, hřeší proti Boží vůli. Nemá právo na život.

Bohatší o jedno zklamání jsme opustili kostel a vyšli jsme znovu na ulici a do shromáždění. Tam a nikde jinde se totiž rozhodovalo o osudu Německa. Uvnitř se mohli hádat o slova a formule, čas volal po činu. A tak jsme se vydali hledat svého Boha. A našli jsme ho v boji za národ a otčinu. A v této době se víra v nejsvětější věci nikde nebránila tak horlivě jako u těch, které někdo odsuzoval jako kacíře a bezbožníky. Jistě, tito kacíři ztratili víru v křesťanskou církev. Měli však víru, která hory přenášela: víru v Německo. Měli energii, která nikdy neselhala: důvěru v Boha. A měli vůdce. Tato víra odolala všem bouřím a nikdy je neopustila. Nepřinesli ji totiž z církve. Nečetli ji ani v Bibli. Získali ji v boji. A to říkáme všem, kteří dnes ještě pochybují: Naše cesta k Bohu nevede přes Bibli a Jeruzalém. Vede přes Německo. Jinak to ani být nemůže.

Za tichých i bouřlivých nocí, za svitu měsíce nebo ve sněhové bouři jsme se my kluci ocitli pohromadě a přísahali jsme věčný boj všem neněmeckým podstatám. Při záři ohně jsme posvětili své vlajky a prapory a získali energii a odvahu k

novému boji. A když jsme pak, oddaná jednotka, stáli tam na osamělých výšinách, hleděli do jasně plápolajících plamenů čistého ohně, když jsme hleděli do širé německé země, když jsme vzhlíželi ke vzdáleným hvězdám na temném nebi tiché noci, procházela našimi mladými srdci tajemná touha. Byla to touha do dáli, touha po věčných pramenech německého života, touha po Bohu.

V tutéž hodinu protestoval ve školní radě rodičů farář proti hrubnutí a bezbožnosti dnešní mládeže. A téže noci zemřel hrdinskou smrtí na temné cestě ve víře ve věčné Německo šestnáctiletý mladík. To byla německá mládež, „nezralá, hrubá mládež“. A tato mládež zvítězila v Říši.

Pak přišel ten den, který nám rozbušil srdce až v krku. Ten velký zlom, který nám všem připadal jako zázrak. Ale žádný zázrak v křesťansko-biblickém smyslu. Naše zázraky nejsou zboží a kouzelnické triky.

Jsou to zázraky energie a víry, zázraky vůle.

A opět jsme neměli čas zabývat se církevní vírou. Ani jsme po ní netoužili; teprve až opadly povodňové vody revoluce a našly své koryto. Zpočátku jsme viděli jen to vnější, fasádu. Zdála se nám prohnilá a potřebovala opravu. Ano, nová reformace by musela znovu zařinčet zeměmi, aby se pro nás církev stala vlastí! Chtěli jsme pomoci. Ano, to jsme chtěli!

A my jsme začali hledat, přemýšlet s hořícím srdcem. A začali jsme pochybovat. Ale ne, nepochybujte! To nemůže být pravda. Museli jsme proniknout hlouběji. Ale čím hlouběji jsme pronikali, tím více se naše srdce odvracelo od víry, která byla vírou našich otců. Probíhaly horké, trpké, často bolestné boje. A když jsme dosáhli pramenů, naše duše byla rozpolcená. Tady

volal Němec, tam křesťan! Tady jsme mluvili my, tam naši otcové, naše matky. A my jsme - v zájmu Německa - neznali jinou cestu než vytlačit křesťana ze svého srdce, aby Němec zabral všechen prostor.

Ne, nechtěli jsme žít za cenu blahobytu. Chtěli jsme žít proto, abychom se zcela obětovali pro svůj národ. Ne! Nechtěli jsme se ptát, zda půjdeme do nebe. Naše otázka zněla: Jak to pomůže otčině? Ne! Nepotřebovali jsme prostředníka k Bohu. Bůh totiž stál přímo nad námi. Ano, byl v nás. Cítili jsme jeho chvění v našem boji. Ne! Nechtěli jsme zfalšovat svou víru, víru, která nám umožnila zvítězit.

Proto nám nepomohla žádná reformace. Nestavíme žádný dům na měkké půdě. To, co potřebujeme, je nový řád v duši a srdci. Chceme víru, která hoří z německé hloubky podstaty, z německého srdce. Víru, která se k Němci hodí jako Teutoburský les, jako Severní moře a tiché vřesoviště.

Ne! Jen jedna věc nám může pomoci: Že vezmeme rýč do ruky a pustíme se do práce. Že odklidíme všechny saze a kamení a budeme kopat, dokud nenarazíme na pevnou půdu, na půdu, na níž můžeme stavět. Že vložíme svá srdce do ohně a necháme je hořet, dokud všechno špatné a cizí neodpadne jako popel, dokud naše srdce nebude opět svobodné a nebude tlouct čistěji. Abychom šli po cestě a hledali sami sebe. Abychom znovu našli sami sebe a stali se Němci.

A těm, kteří nás nechtějí pochopit, říkáme: Není snadné oddělit se od otcovského světa víry, odvrátit se od tisícileté církve a jejího učení a mluvit o nové víře, kterou je třeba žít. Je nutný těžký, poctivý boj mezi starým zvykem a novou touhou, mezi bojujícími silami svědomí. Člověk by neměl tento krok

líčit jako mladickou lehkomyslnost a nepromyšlený čin. Ne! Jde s ním bezmezná odvaha a víra, velká a žhavá. Tento krok je pro nás nutností ze zbožnosti. Máme dost víry církve a dogmat, protože věříme v život.

Ze staletých bojů vidíme, jak dozrává rozhodnutí. Německá národní duše se probouzí a staví si vlastní katedrálu. Půda je posvátná německá země, zúrodněná krví, vybojovaná mečem. Dóm je široké modré nebe, z něhož svítí slunce. Sloupy jsou činy našeho národa, které vyrůstají mocně až ke hvězdám. A jako zvonkohra se prostorem ozývají volání našich německých zvěstovatelů a proroků, která věčně napomínají a zavazují. Německý národ má však náboženskou službu, dokud žije. Říká se jí práce na Německu, a tedy pro Boha.

Rozhodnutí

Žijeme v době rozhodnutí. S uvědoměním si hodnot rasy a krve začalo nové hodnocení celého života. Navenek se projevuje formováním nového životního postoje a nové životní vůle. Končí éra mezinárodních lidských snů a s ní i sen o křesťanské ideji lidstva, která lidmi hýbala po dvě tisíciletí, aniž by se k ní člověk přiblížil byť jen na krok.

Rasa a národ byly povýšeny na posvátné ideje. Tvoří tvář naší doby a zákon pro budoucnost. Cokoli slouží tomuto zákonu, je dobré a mělo by existovat i nadále. Cokoli tento zákon neuznává, je špatné a musí se změnit. Nebo ještě lépe, zmizet. Neboť vlčí kožich může na ovci vypadat dobře, ale ve vlka se nepromění. Kdo žil dva tisíce let z milosti, nemůže se najednou stát hrdinou.

Stojíme na počátku silné doby. To, že stojíme na začátku, pro nás není nevýhoda. V tom jsme před ostatními napřed. Šťastný je člověk, který stále stojí před úkoly, který má před sebou cíle a práci. Koneckonců nechceme mít žádnou spásu. Na začátcích se cítíme dobře. Naše cesta vede zpět k našemu rodnému druhu. Ano, vede do nás. A proto kráčíme vpřed. Proto nám patří i budoucnost.

Jako by se německý národ dnes probouzel z tisíciletého snu a vracel se k sobě jako chlapec, který snil o andělech a ráji a po probuzení musel konstatovat, že život potřebuje tvrdé, světem zakotvené muže.

Bůh poslal našemu národu jinou a dlouhou cestu k jednotě a k mládí. Zatímco národy kolem nás stárnou a churaví, my kráčíme k počátku. Tento začátek může přijít jen od nás samých, ani z Říma, ani z Judska.

Nyní stojí Říše. Německo se zrodilo samo. Vůdce vede. Vůle velí. Národ povstává. A přesto nás ještě čeká bitva, bitva o německého člověka, o německou duši. Bude nejtěžší, a přesto nejplodnější, nejkrásnější. Nová generace si z hlubin německé povahy utvoří novou víru. Revoluce se musí stát revolucí duše.

Žádný zážitek mnou nepohnul hlouběji než posvátná hodina, kdy jsem jako voják skládal přísahu Vůdci a Německu, neboť jsem přísahal věrnost až do smrti. Po zádech mi běhal mráz a horko. Srdce se mi rozbušilo. Ani nevím jak. Ale žádná oslava mě nebolela u srdce víc než tato. Nejprve promluvil protestantský pastor ke svým věřícím, pak katolický ke svým. My chlapci jsme složili přísahu. A to jsme měli mít dvě různé víry? Vždyť jsme byli Němci. A co ještě? Nic, nic než Němci! V této hodině, kdy se mi do srdce zařezával nesoulad, jsem začal věřit ve vítězství německé víry.

Politická jednota je dokončena. Neměli by Němci dosáhnout také náboženského sjednocení? Ano, věřím v to, stejně jako jsem kdysi věřil v překonání stran, tříd a provincií. Toto sjednocení ve víře bude korunou obnovy. Nebude to však reformace v Kristu, spíše průlom k německé hluboké podstatě a společenství krve v německé víře. To je to, čemu věřím. A hrdě se k tomu hlásím: V této hodině jsem se stal Němcem. A vím to: Doba dozraje, až jen jeden člověk bude napomínat z kazatelny jako Němec, jako voják. A já věřím: Německé náboženství bude v podstatě vojácké. Bude posvěcovat pracovníka jeho práci. Řekne zemědělci, že stojí na posvěcené půdě. Vojákovi dá povinnost jako život. A všichni budou sdílet jediný cíl, pro který žijí a pracují, ve který věří, který jim Bůh svěřil jako úkol: Německo!

A když jsem se tímto ujišťoval, křesťanství už pro mě nebylo otázkou. Stojíme dnes v boji o duši německého národa. Kde se bojuje, tam se bojuje o hodnoty. Dnes jde o to, zda zvítězí láska nebo čest, poslušnost nebo vzdor, soucit nebo síla, písmeno nebo krev.

Boj tlačí na rozhodnutí. Dnes se rozhodne, zda má být Němec tolerantní člověk, nebo hrdina, hříšník, nebo člověk, který se potvrzuje, snílek, nebo bojovník. Dnes se rozhodne, zda se chceme ještě více odcizit sami sobě a rozptýlit svou práci v orientu, nebo zda přijdeme sami k sobě. Začíná německá éra tvrdého, hrdinského snášení života. Dnes se bojuje o naši domovinu. Chceme stále mluvit o orientu, nebo chceme utvrdit Německo?

Kde se bojuje, tam stojí fronty. Fronty jsou jasné. Jedna se jmenuje Kristus. Tou druhou je Německo. Žádná třetí neexistuje. A také žádný kompromis. Dnes nejde o oslabení katolicismu, aby se posílil protestantismus. Jde o to nahradit nám cizí náboženství vírou, která se rodí v nejhlubší hloubce německé duše.

Každá doba má své znamení. Dnes proti sobě stojí dvě doby, dvě znamení: Kříž a meč. Meč je zbraní bojovníka. Dlouho trpící člověk táhne kříž. Křesťanství se dnes shromáždilo ve znamení kříže. Ne křesťanský svět. Náš boj není namířen proti lidem. Je namířen proti ideji. Není veden pěstí, také ne ústy. Je veden zbraněmi ducha a silou srdcí.

Křesťanství zaujalo obrannou pozici. Ano, v církvích jsou slyšet jen obranné řeči. Musí se mu dařit špatně.

Jsme v útoku!

Fronta kříže má silné a slabé křídlo. Ten silný je katolický. Jeho silným křídlem je jednota. Slabý je protestantský. Její slabinou je roztříštěnost. Náš boj je zaměřen na obojí, na boj srdcí. Předmětem konfliktu je německý člověk. O něj se dnes bojuje. Ne o beneficia, ne o dogmata, ne o církve. Cílem boje je německé společenství. Ne denominace, také ne obecná křesťanská církev. Pouze národ, který věří v Boha a v sebe sama.

Tento národ se probouzí. To, že se dnes mnozí lidé už nenazývají křesťany bez rozmyslu, že se dnes všude diskutuje o náboženství, že se všude debatuje o náboženských otázkách, že v mnoha kostelích vládne zející prázdnota a mládež raději nabírá sílu na výšinách při světle ohně, to je dobré znamení, znamení, že náš národ nespí. Hluboká touha z poctivých srdcí prochází německou zemí. Němci se chtějí konečně stát Němci a hledat vlastní cestu k Bohu.

Revoluce duše

Mluvíme-li o křesťanství, nemáme na mysli dnešní křesťanské němectví. Je třeba brát křesťanství tak, jak se zjevuje v Bibli, takové, jaké skutečně je. Vždyť i Církev svatá se odvolává na Písmo svaté jako na základ své víry, které je Božím slovem a je neporušitelné. Jistě, během staletí čisté křesťanství, především v protestantské víře, nikdy nezvítězilo. Místo toho se vyvinul kompromis, z něhož dnes chřadneme. Proboha, nemělo by se přece tvrdit, že německý národ dosáhl skutečné výše nejprve díky sepětí s křesťanstvím, nebo dokonce že se díky křesťanství vzpamatoval. Co nás rozechvívá před vznosnou mohutností gotické katedrály, co se v nás ozývá v Bachově hudbě, v zářivých Arndtových slovech, to není hlas křesťanského svědomí. To je hloubka německých dispozic, to je energie a laskavost německého srdce. Jméno může být křesťanské. Dílo, duše, která ho vytvořila, jsou německé.

Ne! Naším cílem, naší touhou je den, kdy německá duše konečně odhodí všechen cizí balast a čistá a svobodná dobude a ovládne hrdé výšiny.

Je důkazem toho, jak cizí přírodě bylo původní křesťanství pro naše předky, že se misionáři museli do německých srdcí nejprve vplížit oklikou přes Heiland (starosaskou náboženskou literaturu). Proto je křesťanství vykonstruované náboženství, kompromis, který rozděluje naše duše. Je to skutečně nejkomplikovanější náboženství, jaké si dovedu představit. Člověk stráví celý čas tím, aby ho nejprve objasnil a prodiskutoval. Při tom se člověk zasekne a zapomene na to podstatné. Dnes už se křesťanství z obranné pozice nedostane. Člověk už dávno přestal protestovat.

Tam, kde slova nestačí a nemohou přesvědčit, přivedl člověk pohany pod kříž zbraněmi. Tak se poprvé německá duše mocně a vzdorovitě bránila v Sasku. Jak silní museli být, že svou krev obětovali v potocích! A jak cizí muselo Němcům zůstat spasitelské učení, že se muselo poroučet náboženské službě pod hrozbou trestu smrti!

Jak chybná, škodlivá arogance církve, která pohrdá nejpřirozenějšími zákony a nutí celý svět, aby jí přinesl jedinou blaženou víru! Copak někdo vážně věří, že Konžan může mít stejnou představu o Bohu, stejnou víru jako hledající německý člověk? Ne! Univerzálními prostředky se nikomu nedělá spravedlnost. Raději bych viděl negerský kmen, jak se divoce pohybuje s hlasitým bojovým rámusem ve válečném tanci, než kdyby tito černí synové zpívali křesťanský chorál, který je jejich povaze cizí a je jim vnucován s lstivou a přesvědčivou obratností. Dokud ještě bijí negerská srdce v jejich vlastní zemi, je třeba nechat negry s misií na pokoji. Negři by měli zůstat negry. Člověk chce pohanům přinést spásu duše. Člověk jim však bere jejich vlastní přirozenost, která je jejich úkolem.

Vskutku, jak negermánský způsob je vnucovat svou víru jinému člověku. Je to německý způsob vyslovovat posvátnou svobodu svědomí. Ale je také německou povinností cizí vyloučit. Neboť cizí je v rozporu s Bohem.

Proto německá víra nebude nikomu vnucovat svůj vztah k Bohu. Každý ať si hledá svou vlastní cestu. Nikdo by ji však neměl hledat v Římě nebo v Jeruzalémě. Německo je naše zaslíbená země.

To bude naše náboženství, které nám nebude vnucováno lstí a násilím, které pomalu poroste v našich srdcích a bude zrát

jako les za bouřky, až jednou bude všem Němcům společná víra, touha a domovina zároveň.

Podruhé se německá duše vzbouřila proti svatému Římu v jednom muži, kterého počítáme mezi největší Němce: Martinu Lutherovi. Protestant od té doby odpočívá na vavřínech tohoto hrdiny. Zastavilo se u hrobu tohoto bojovníka a neodvážilo se dalšího kroku. Kvůli tomu zestárlo a chřadne.

Když pak jarní bouře německého vzkříšení otřásly jejími branami a posvátné nadšení volalo po nových činech, církev volání nevyslyšela ani brány neotevřela. Bouře ji minula. Ano, neměla nic lepšího na práci než přidat k velkému počtu svých institucí a sekt několik nových. Jak škodlivá je skutečnost, že ani v tom největším a nejzazším, ve víře v Boha, nejsou Němci jednotní! Žalostný obraz denominační roztříštěnosti a rozkolu už jen ve víře nám dává povinnost postavit se za novou německou víru. Jak se má křesťanství sjednotit, když každý učený teolog věří, že jen on sám správně četl a pochopil Písmo svaté? Pokud si ani dnes člověk není jistý, co je Boží slovo a co ne? Jestliže se po pět set let katolicismus a protestantismus tváří jako smrtelní nepřátelé, a to jen kvůli několika písmenům? Kdo má ještě věřit v jednotnou křesťanskou církev, když ani jedno vyznání nedokáže udržet své věřící pohromadě?

Kdo bojuje za existenci Říše, má povinnost nechat vymřít denominace, nikoli víru v Boha. Nejsme totiž služebníky církví a služebníky dogmat. Sloužíme svému národu. Proto nás Bůh postavil na zem. Tak jako kdysi hádky politických stran činily náš národ slabým a nešťastným a musely být vyrvány z německého srdce, tak musíme nyní překonat denominace, abychom se nestali jen národem se stejnou uniformou a stejným

pozdravem, nýbrž abychom se stali jednotou v srdci a duši. Tento velký den je naší nejhlubší touhou.

Náboženství dnes zkamenělo ve vědu; problém, o který se učenci přou. O víře se píší knihy. Ale s chladným rozumem místo s horkým srdcem. Náboženství je vypočítavé. Bůh se hledá v knihách a formulích. Jen ne tam, kde mluví nejhlasitěji: v životě. Opravdu! Musíme začít od začátku, aby se víra znovu zakořenila v obecném cítění.

Náboženství, které hledá svou sílu ve vědění, a ne ve víře, které dává uspokojení a naplnění, místo aby probouzelo touhu, které mluví o Bohu, místo aby žilo v Bohu, které lpí na tom, co se stane jen jednou, a nevěří v neustálé zjevování všeho věčného, takové náboženství není náboženstvím.

Proto vidím pro německou víru jediné nebezpečí: že se z ní stane konflikt učenců. To, co téměř všem nekřesťanským náboženským hnutím chybí, je prvotní, populární povznesení, které strhne široké masy. Nejde totiž o to přesvědčit několik učenců. Jde o to nadchnout a získat národ. O náboženství je třeba mluvit přímo německy. Otázka víry je totiž otázkou srdce. Proto by se také jednou mělo mluvit k srdcím a ne apelovat na rozum.

Jistě, cesta Němců k jejich Bohu je tak jednoduchá a jasná, že je pro nás těžké o ní ještě mnoho říci. Je tak blízko a zdá se nám, kteří k ní kráčíme, tak samozřejmá. Ale právě proto ji většina z nás nenachází. Jsou příliš vzdělaní a přeškolení.

Je to vina křesťanství, že se Němci sami sobě odcizili. Orientální bible by Němce nejspíš dokázala na nějaký čas zaměstnat. Je však příliš úzká a strnulá na to, aby v jejich srdcích probudila onu touhu, která se vždy bez prostředníka

tlačila do božských hlubin. Tu žhavou touhu, která vyžaduje práci, službu a oběť.

Máme za úkol osvobodit se od staleté tradice, která svazovala naše srdce a podmaňovala si naše duše. Z níž chřadneme od dob, kdy se zlomil Irminsul a byl vztyčen kříž Galgatha. Máme za úkol odvrhnout všechnu cizí porobu, přerušit sen o andělském ráji a vrátit se na zem. Máme za úkol nebýt ničím jiným než Němci.

Němec nechce číst svou víru z knih. Chce ji sám hledat, chce ji získat, vybojovat ji ze života. I kdyby k tomu potřeboval celý život. Nejen německý učenec to chce. Člověk v továrně a na poli to chce mnohem víc, vášnivěji, poctivěji. Neboť jeho tvrdá práce rozbíjí všechny pěkné teorie, které po něm požaduje pastor. Je pro něj snadné mluvit o víře a lásce v jeho teplém pokoji a na jeho vysoké kazatelně.

Ne! Chceš-li hlásat německou víru, pak musíš jít do továren, do dolů, na pole. Pak musíte sestoupit ze svých kazatelen, musíte opustit oltáře kostelů a vykročit k oltářům národa! Pak už nesmíte lpět na dogmatech a písmenech, protože německé srdce je široké a velké. Pak se nesmíte ptát: Co stojí psáno? Pak se musíte ptát: Co chce Němec? Kam táhne jeho touha? Co jsou jeho posvátné statky? Kde hledá svého Boha?

Pak padnou testamenty, pak skončí křesťanská éra. Nový život se utvoří, nová víra, která bude věčně mladá, ale věčně hledající. Protože život je věčný a protože to konečné pro nás věčně zůstává tušením a touhou.

Také nemáme čas na to, abychom se hádali o slovíčka. Není důležité, zda mluvíme o náboženství, víře nebo zbožnosti. Je jedno, zda nejvyšší věc nazýváme Bohem, Světlem,

Prozřetelností nebo Prvotní silou. Důležité je pouze to, že neříkáme Juda, také ne Řím, spíše Německo.

Mluvím o víře. Víra není držení se pravdy a potvrzování. Nestačí jen potvrzovat Stvořitele a přesto žít proti jeho zákonům. Jeho zákony musíme učinit zákony svého života. Tvrzení je také zbytečné, pokud podle něj člověk nejedná. Víra tedy není poznání vyšší moci, ale spíše závazek žít podle věčných, božských zákonů. Víra je tedy život v Bohu. To je německá víra.

Chceme novou víru. Nemyslíme tím novou církev, spíše nového člověka a nový život. A nakonec nové společenství, které má kořeny v krvi a čerpá energii z půdy domoviny. Nová víra musí vyrůstat z německé krve a německé půdy, chce-li se pro nás někdy stát vlastí a silou. Neboť to, co nás v křesťanství znechutilo, byl nedostatek zbožnosti z naší strany. Byla to náboženská teorie cizí naší přirozenosti, kterou jsme se trápili po dvě tisíciletí.

Neboť Němec, místo aby krvácel v Orientu, chtěl obrátit svůj krok vpřed do Německa, hledat a vrátit se ke své vlastní přirozenosti, která se mu kvůli všem těm úvahám téměř ztratila!

Chudáci Němci! Za základ své víry berete historii cizího národa, právě Židů. Copak nemáte žádné vlastní dějiny? Musíte tedy stále hledat cizí tam, kde je vám to domácí tak blízké? Dějiny našeho národa jsou naším svatým písmem. Je psána krví. Když se dnes nekřesťanskýma očima dívám do Starého zákona, do tohoto nesvatého písma, pak mě zachvacuje posvátný vztek, jak dlouho nás Němce někdo krmil těmi darebáckými historkami; v nás prostých, slepých, neškodných Němcích zabíjel víru v sebe sama, aby se židovstvo ukázalo v

tom správném světle. Mezi řádky pak vidím šklebícího se Žida, věčného popírače a ničitele, toho parazitujícího, vyvoleného ďábelského národa. Dokud jsme neviděli, tak dlouho jsme byli ubožáci.

Vezměte tuto knihu a spalte ji na posvěcených místech! Přeneste plameny do svých srdcí! Jsou světlem. A děkujte Bohu, že vám poslal vůdce! To je den Páně, v němž se lámou řetězy.

Popíráme, že národy a rasy na zemi mohou dosáhnout svého Boha pouze jedinou cestou, a to skrze Krista. Popíráme, že tato cesta je jim jako jediné zjevení předepsána na věčné časy. Že bez ní jsou ďáblovými základními stvořeními. Lidé se nedělí na křesťany a pohany. Všichni jsou totiž zbožní i pohané zároveň. Bůh stvořil lidi podle ras a národů a každému z nich vložil do krve svou víru. Smysl stvoření spočívá v tom, že každá krev jde svou vlastní cestou podle zákonů svého druhu, které uznáváme jako božské.

A kde by tento druh neměl působit hlouběji a čistěji než ve víře, která spojuje srdce s Bohem! Naším úkolem není vnucovat německému člověku novou víru nebo učit novým myšlenkám a formám. Chceme pouze probudit energie a touhy, které od pradávna dřímají v německých srdcích jako hromada dřeva, která potřebuje jiskru zvenčí, aby se rozhořela a jasně vzplanula k nebi. Pokud jsou Němci opět Němci a následují čistý hlas své krve, pak k německé víře dospějí sami.

Neboť nemluví-li německy ani se svým Bohem, nedokážou-li nábožensky ani cítit a toužit podle své přirozenosti, to znamená na samém dně své velké duše, kým pak jsou?

Víra pro nás není prostředkem k záchraně před pozemskými strastmi. Je výrazem nejhlubší energie národní podstaty, věčné povinnosti člověka vůči bohu žít ve společenství, v němž jsme se narodili.

Víra pro nás není právem na blaženost, spíše povinností k boji o národ a krev. Je nám jedno, zda si v očích křesťanské akademie zasloužíme tudíž nebe, nebo peklo. Následující věc nás totiž od křesťanství zcela odděluje:

Nechceme žádnou odměnu v podobě bezstarostného pokračování života po smrti. To je liberální, židovský kupecký duch! Pokud věříš, modlíš se, zpovídáš se, postíš se a činíš pokání, pak máš nebe jisté! Ne! Pracujte, bojujte a věřte ve svůj národ! Neptej se na odměnu a nežádej o svůj život! Ptejte se: Jak mohu sloužit svému národu? Žij podle toho, pak jsi splnil svou povinnost!

Náš národ, společenství, je pro nás nejvyšším zákonem. Tento zákon je pro nás nedotknutelný, božský, věčný. Proto se už neptáme: Co stojí psáno? Co o tom říká Řím? Tak se ptáme: Co chce zákon? Co chce společenství?

Proto naše tázání končí u Boha. On je totiž zákonodárcem napříč časy a světy. A na světě je jen jeden prvotní hřích: pohrdat Božími zákony. Proto se křesťanství a německá víra liší jako voda a oheň.

Křesťanství zkonstruovalo záhrobí, a tedy nadiktovalo Všemohoucímu zákony jeho působení. V tom spočívá jádro a vnitřní nestálost orientálního učení.

Německá zbožnost přijímá zákony boha a přírody jako zjevení a buduje podle nich svůj život a svou víru.

V tom spočívá věčnost a síla německé víry.

Proto je hodina zrození myšlení a víry věrné přírodě hodinou smrti pro křesťanství. My Němci jsme osudem povoláni jako první k rozchodu s křesťanstvím. Měla by to pro nás být čest.

Křesťanství se podobá chrámu, který lidské ruce vystavěly z kamenů. Pracovalo na něm mnoho generací. Dílo však po několik staletí odpočívalo. Mezitím ho čas zvětral a počasí ohlodalo jeho kameny. Dnes, když se člověk chystá dát mu střechu, se základní zdi hroutí. Jsou totiž prohnilé a plné trhlin. A tak se celá stavba musí zřítit ještě dříve, než byla dokončena.

Německá víra bude fungovat jinak. Bude růst jako dub, na půdě vlasti a pod německým nebem. A z jejích plodů se budou znovu a znovu rodit nové energie, nové semeno. Bude vzdorovat bouřím a věkům, silná a mladá, dokud bude existovat Německo.

Jeden z nich nám dnes říká: Nemůžete vymazat z dějin tisíc let křesťanství a nahradit ho novou vírou.

Nechceme křesťanství vymazat z dějin. Co se stalo, stalo se. Někdo bude jednou charakterizovat křesťanství jako tragickou nutnost pro Němce. Německý národ po dlouhém bloudění nakonec našel cestu domů a po trpkém utrpení a těžkém zklamání musel o svou víru tvrdě bojovat. To je dobře. Neboť Němec musí nejprve padnout na zem, než se stane vidoucím. Ale když pak vidí, už se nikdy nepustí. Ano, chceme zahájit novou německou éru. Zříkáme se víry minulosti. Nevyhýbáme se opovržení a trestu za čin, který považujeme za dobrý. Co jste tedy vy, křesťané, udělali? Ignorovali jste mnohatisíciletý vývoj germánského člověka a jeho světa víry.

Vnutili jste mu učení, které není germánské. Učili jste pohrdat předky a neptali jste se na jejich touhy a na jejich víru. Dnes však předkové povstávají. A vaše dogma nezůstává víc než epizodou v mohutném prostoru germánského člověka!

Kdy se konečně stane německým hrdinou prvního půltisíciletí Hermann osvoboditel, a ne Kristus?

Jeden nám vyčítá, že jsme údajně uctívači Ódina. Ódin je mrtvý. Ale Německo žije. A naši předkové, které někdo v křesťanském věku odsuzoval jako surové barbary, stojí za to, aby nám dnes sloužili za příklad. Jejich bojovnost a čistá duše nám dávají víc než příběhy židovských apoštolů. Kdysi nám jejich příběhy někdo zatajil. Takové příklady se jistě nehodí pro zbabělce, vlažné a polovičaté!

Ještě dnes se najdou lidé, kteří by rádi věřili, že německé dějiny začínají nejdříve Karlem Velikým. A to, co leží před ním, je pohanské. A tento druh vzdělaných lidí má k pohanům pekelnou úctu. Ne, dějiny našeho národa začínají tehdy, kdy se po zemi poprvé prošel člověk naší krve. Dějiny jsou cestou a činem krve. Kdo chce psát dějiny, musí psát dějiny krve.

Církev dnes vyzývá k obraně křesťanské kultury. Výzva přichází příliš pozdě. Doba křesťanské kultury je minulostí. Začal věk německý. A v něm rozhoduje pouze německá kultura.

V politice kráčíme kupředu velkými kroky. Chceme-li splnit náš kulturní úkol, musíme proniknout do hloubky. Neboť skutečné kulturní úspěchy se rodí z hluboké podstaty národa. Kultura je víc než produkt skupiny umělců. Kultura je výrazem duchovní podstaty národa. Je vždy spjata s rasovým, národním původním druhem. Neexistuje žádná mezinárodní kultura. Pro nás nemůže existovat ani žádná křesťanská. Není možné, aby

se v Paříži, Římě a Berlíně tančily stejné tance, zpívaly stejné písně nebo stavěly stejné katedrály, aby Japonci, negři, Indové a Němci měli stejnou afirmaci a žili stejným životem.

Jestliže kultura vyrůstá z rasové duše národa, pak zejména náboženství je určováno rasou a národem. Kultura je totiž v posledním smyslu náboženskou skutečností. A veškeré umění je neseno touhou po Bohu.

Církev se dnes brání, jak nejlépe umí. Snaží se zachránit to, co má být ještě zachráněno. Přitom je pro ni každá metoda v pořádku. Motto: Jen víra činí blahoslavenými! Dnes se má každý najednou stát křesťanem. Zákon o prevenci dědičně nemocných potomků se na kazatelně trhá. A hle! Přirozeně vše čistě křesťanského smýšlení!

Ptám se: Nebylo to právě křesťanství, které svými rigidními, životu cizími dogmaty bránilo průlomu nacionálněsocialistické myšlenky; které nás označilo za bezbožníky a popírače jen proto, že jsme si konečně chtěli uspořádat život podle skutečných zákonů Božích a přírodních? Církev měla dva tisíce let času na to, aby zavedla kroky, které by konečně zformovaly lidstvo v čistší, výše usilující pokolení. Nejenže neudělala nic, spíše se koneckonců deformovala v blokádu. Ne, nejprve musel přijít Vůdce a jeho hnutí, aby, deklasováni jako kacíři, rozpoznali a zformovali skutečnou boží vůli. Křesťanství selhalo, a tak mu zazvonila hodina smrti.

Opravdu, pod tímto názvem by se dala napsat kapitola o křesťanství: rouhání. Jak mocný a jedinečný je Bůh! A jak ho křesťané ponížili! Tam, kde my mlčíme v oddanosti a úctě, oni pronášejí propagandistické projevy. Tam, kde naší duší prochází temné tušení a žhavá touha, oni se odvažují mluvit o

poznání a naplnění. Vnucují Boha do písmen a formulí, hádají se o staletí dogmat a slov, zesměšňují Boží moc ve směšných historkách o zázracích, jimiž lze konvertovat negry. Hromadí církevní poklady a hlásají chudobu a odříkání. Dělají misionářskou práci v africké buši, zatímco největší kulturní národ se potácí směrem k politickému a náboženskému úpadku a bezbožníci se krok za krokem tlačí vpřed. Chválí charitu a společenství v Kristu a tříští se do nesčetných denominací a sekt. Hlásají nebe a zapomínají, že to znamená naše Německo; že leží na zemi; že nám ho Bůh svěřil jako úkol, který musíme splnit. Stavějí svou církev na židovských dějinách. Skutečně! Stojíme v počátcích. Naše slova mohou starým lidem znít hlasitě a arogantně. Zrodila se z nejčistší, nejhlubší touhy, k níž patří odvaha a vroucí víra z německých srdcí a německé krve.

Jaká bude cesta k německé víře?

Bude obtížná. Protože půjde o živého ducha činu, který netoleruje ani askety, ani žvanily, ani snílky, spíše vyžaduje celého člověka.

A bude to snadné. Protože chce uspořádat náš život podle přirozených Božích zákonů. Protože nejde o nic jiného než o návrat a rozjímání do sebe sama. Protože vždycky rostla v německých srdcích a je prostá, opravdová a samozřejmá jako slova dítěte.

Odkud bereme sílu k víře?

Věříme ve vítězství německé víry, protože věříme ve velikost německé podstaty. Kdyby křesťané mohli tušit, jak hluboce a mocně naše víra působí, nikdo by ještě nemluvil o uctívání modly, kultu Ódina a povrchnosti. Německé srdce je dost velké na to, aby zrodilo svou vlastní víru.

Tito Němci pocházejí z nordické krve. Jsou to potomci silného, svobodného a zbožného plemene. Jejich dějinami kráčeli hrdinové, muži jejich krve, kteří vtiskli světu novou tvář a jejichž práce hýbala lidmi po staletí. Říká se jim národ básníků a myslitelů. Přežili válku se světem a jsou v procesu nejmladšího, nejsilnějšího národa. A tito Němci nemají mít sílu probudit a utvářet vlastní víru? Víru, která vyvěrá z hloubi německé duše. Která naplňuje touhy, jež v německých srdcích kvasily a bojovaly po staletí. Od dob, kdy nám cizí kněží přinesli cizí učení, které nám nedovolilo stát se Němci, spíše mezinárodními křesťany. Od té nešťastné, ale přesto osudem chtěné doby a ještě dříve!

Kdo o tom ještě pochybuje? To by nesměl být žádný Němec.

Bůh

Naše víra je nesena dvěma myšlenkami: Bůh a národ. Jsou to nejsvětější a nejvyšší ideje, které známe. Stejně stará jako lidský živočišný druh je otázka po nejhlubších zdrojích našeho života. Dokud lidé existují, přemýšlejí a hledají: Kdo je Bůh? Kde je Bůh? Někteří ho našli ve světle, v přírodě, v životě. Jejich náboženství byla mladá a silná, protože vycházela z věčného. A jen zdravé a silné národy mohly být nositeli této zdravé víry.

Jiní nepronikli tak hluboko. Protože jejich srdce už nepulsovalo čistě a mocně, protože jejich krev byla otrávená. Nebo proto, že jejich povaha vyžadovala biblického Boha. Jak mohl národ, v jehož zemi „teklo mléko a strdí", jemuž nebe přinášelo úrodu s rozpřaženou náručí, dosáhnout oné vážné víry osudu nordického člověka, který zápasil se zemí a se svým osudem? Orientálec, z jehož vlasti k nám přišlo křesťanství, zůstal jen pozorovatelem Boha. Jeho duše se nikdy nedokázala vznést do oněch čistých výšin, v nichž kráčí nordický člověk mocný a zbožný. Protože nikdy nemusel svého boha získat pochybováním a hledáním, spíše jen viděl, jak obdarovává a trestá, zněla jeho poslední otázka: Kdo je Bůh? A tak si vytvořil obraz oné moci, o níž se odvažujeme jen domýšlet. Dal mu podobu a jazyk a slabosti a síly lidského ducha. Vtiskl božství do písmen a formulí. A křesťanská církev je nakonec spoutala. Bůh už prostě nebyl chytrou a mocnou bytostí v lidské podobě, která seděla na svém trůnu tam nahoře v nebi jako laskavý otec nebo trestající pán, s nímž se dalo mluvit a obchodovat, ano, kterého bylo možné oklamat a obelstít. „Písmo svaté" je plné takových rouhání. Křesťanský Bůh je odvozen od tohoto židovského Boha nedokonalosti. Milého, vševědoucího otce,

který také sedí na nebi a dal svá přikázání nám, hříšným pozemským červům.

Bůh promlouvá: „Cti otce i matku, aby se ti dařilo a abys dlouho žil na zemi.“

Ano, chceme vděčně ctít své rodiče. Ale zříkáme se za to odměny v podobě dobrého a dlouhého života. Museli bychom být ubohé, nevděčné děti, kdybychom chtěli odměnu i za samozřejmou povinnost. Nechceme žádnou odměnu, dokonce ani od Boha.

Co je to za Boha, který říká taková rouhavá slova? Naše srdce si žádá hlubší, opravdovější zbožnost. Co je to vůbec za Boha, který nechá lidstvo žít statisíce let před Ježíšem, pak mu přikáže deset přikázání, která jsou pro každého alespoň zpola slušného člověka samozřejmá, a po dvou tisíciletích se už musí nechat poučit, že zapomněl na to nejdůležitější: Musíš zachovat ryzost své krve!

Tento Bůh není pravý Bůh. Je vymyšleným obrazem církve, která by bez něj ztratila opodstatnění své existence. Proto se dnes církev brání ze všech sil, aby se vzdala toho, že dělá z národů hlupáky.

Mluví o Bohu lásky. Láska nemůže být podstatou božství. Jinak by nebylo národů a válek. Kéž by moudří teologové alespoň jednou opustili své úzké učebny a zaprášené knihy a chtěli vrhnout pohled do přírody, do života! Žádná láska nevítězí, spíše síla. Síla vůle, víry a krve. Silný vládne, slabý je ovládán. Na lásku se přitom nikdo neptá. Proto se nemluví o Bohu lásky. Pokud jsme my, malé lidské bytosti, schopni rozpoznat pouze jeden rys věčného, pak je to síla, vše působící

a vše existující síla, která nám navždy zůstává utajena. Proto drahého Boha neprosíme.

Proto se dovoláváme silného Boha, Boha energie Proto také naším ideálem není dlouho trpící člověk, ale spíše hrdina.

Němec se rodí jako hledač Boha. Jeho poslední otázka se netýká obrazu božství.

Po tisíciletí ho jeho touha nevede k Boží tváři. Žene ho k rozpoznání vůle oné vše působící a vše existující síly, k hledání stop této síly, světla, pravdy. Proto budeme věčně Boha hledat a budovat. Neboť k povaze božského patří, že pro nás věčně zůstává jen tušením a touhou. Víme o něm pouze to, že existuje. A i kdyby člověk jednoho dne vzlétl ke hvězdám, Bůh pro něj vždy zůstane neuchopitelný.

Kde je Bůh? Tuto otázku klade Němec osudu. Odpověď nenašel v knihách, ale tam, kde je Bůh přítomen. V životě.

Germánské světelné náboženství nebylo uctíváním modly a barbarským kultem. Kde se mohlo věčné zjevit germánskému člověku čistší a mocnější než v té síle, která denně zápasí s temnotou, a přesto znovu a znovu zůstává vítězem, která dává zemi život a plodnost a lidem světlo a chléb! A co jiného je touha po světle a po životě než touha po Bohu! Nebylo to slunce jako ohnivá koule, co germánský člověk obdivoval v posvátné úctě, spíše věčná síla, kterou mu slunce dávalo, která působí za a nad světlem, kolem níž obíhalo jeho bytí a touha. Proto mu nestavěl žádné chrámy a nedával mu žádnou tvář. Ne z neschopnosti, spíše ze zbožnosti. A v každém z nás stále žije kousek světelné víry starých časů, víry, která se zrodila v přírodě, z krve. Která byla silná a jasná, která ozařovala tisíciletí a bude kořenem nové zbožnosti z německé přirozenosti. Tato

víra je pravdivější a božštější než vykonstruované učení o spasiteli.

Neříkáme, že se modlíme ke slunci a probouzíme formy, které jsou již dávno mrtvé a zaniklé. Dnes nežijeme v době kamenné. Jsme lidé dvacátého století, věku motorů a strojů. Jednu věc však můžeme přijmout jako dědictví: Znovu myslet jednodušeji a věřit jasněji. My Němci musíme opět myslet více srdcem.

Nesmíme už tolik věřit pastorům. Nesmíme se už tak naivně a loajálně držet jejich slov. Musíme si osvojit povahu jejich jazyka. Musíme naslouchat tomu pravému, původnímu. Musíme se znovu stát lidmi, kteří jsou na zemi doma, kteří stojí ve světě pevně oběma nohama a povznášejí svou rodnou zemi na zemi svatou. Stále myslíme jen na to, jak jsme pány strojů. Často zapomínáme, že jsme dětmi Boží země, která nás zrodila. To nás však nikdy nemůže přimět k tomu, abychom se cítili malí a nevolní. Díky tomu jsme si jisti světem, jsme v bezpečí země.

Odmítáme se přít o Boha. On byl, je a bude na věčnosti. My lidé jsme pro pojem „věčnost“ příliš malí. Nechceme radit, raději v úctě mlčíme, tušíme v srdci a mluvíme ve víře.

Věříme v Boha, který je základem všeho bytí, tajemstvím všeho života, který se zjevuje ve věčném stávání se a pomíjení přírody. Který neustále kráčí nahoru a dolů dějinami. Který se zjevuje v hřmotu bitev. Který řve v bouři nad moři a lesy a vyzývá nás, abychom byli silní. Věříme v Boha, který nás lidi postavil na zem, abychom žili pro svůj národ. Který nám dal do krve sílu bojovat a věřit. Věříme v Boha, který se na nás usmívá z dětských očí. Který žije v dolech a továrnách a všude, kde vane dech práce. Který září ve hvězdách a plápolá ve vlajkách.

Bůh stojí nad námi, vysoko jako nebe. Pracuje kolem nás. A my sami ho nosíme v srdci jako posvátné, čisté vlastnictví, které nás nad něj nepovyšuje. To nás nutí třást se před jeho velikostí a prostou pravdou. To nás zavazuje žít, to znamená žít a utvářet se. V našich srdcích volá a tvoří. Jenže mnozí lidé ho neslyší, protože byli vychováni k nedělnímu náboženství, které se končí v kostele. Protože je člověk nevedl k náboženství života, které je zakořeněno tak zdravě a hluboko v opravdovém, že se nám zdá příliš jednoduché a samozřejmé. Věříme v živého Boha. Pro nás je bezbožné a povrchní vyhánět věčného Všemohoucího do písmene a nutit ho mluvit ve „svatém písmu“.

Svou víru nečerpáme z knih a prázdných přikázání. Čerpáme ji z každodenního života, z národní a historické zkušenosti, z rasy a krve, z půdy domoviny.

Mnozí to mohou nazvat lehkovážností a arogancí. My tomu říkáme německá zbožnost.

Naše zbožnost - chceme-li tak nazvat vztah člověka k Bohu - nevyžaduje žádného prostředníka. Naše cesta k bohu je přímá a přímočará. Je známkou strnulosti naší doby, že člověk hledá boha v knihách a kázáních, zatímco on nám v životě tisíckrát vykračuje naproti.

Kdo myslí na „svatá písma“, když v noci mlčí před prostorem vesmíru a jeho srdce se chvěje úctou. Pohled na hvězdy nám řekne víc než tisíce biblických slov.

O čem přemýšlím za zářivého velikonočního rána? O zeleni a klíčení v přírodě. O smějící se obloze a slunečním svitu. Kdo při této oslavě probouzející se, zelenající se země myslí na Ježíše? Všichni jsme přece pohané. Protože jsme Boží děti.

Kdo se ptá na pastora, když na posvátném shromáždění sto tisíc lidí potvrzuje Německo a zpívá Niederlandisches Dankgebet? Není to snad přímá zkušenost s Bohem?

Kdo chce popřít, že Boží bezprostřednost svědčí o nejhlubší víře? Kdo chce tvrdit, že člověk, který se bez prostředníků a bez kněží prodírá do božských hlubin, nenese ve svém srdci nejhlubší zbožnost? Kdo hledá a zakouší svého Boha tam, kde kráčí životem věčným a mocným? Pro koho jsou všechna slova a dogmata příliš malá a úzká, komu litera zákona a knižní nauka jen zatarasují cestu k Bohu? Kdo tam chce ještě mluvit o falešné víře a bezbožnosti? Jací zbožní lidé jsme my pohané, koneckonců!

Popíráme, že existuje člověk, který může na zemi představovat božství. Zpochybňujeme, že on nebo kterýkoli klerik stojí svému Bohu blíže než ty a já. Před Stvořitelem a Ochráncem jsme my lidé všichni stejní. On se dívá do srdce, ne na oděv, také ne na pozici, kterou si nárokují.

Říkám, že nejmocnější papež nestojí o tolik blíž než poslední pohanský rolník, který pracně obdělává půdu. Říkám, že mnozí papežové, kteří se povýšili na zástupce svého Pána, a s nimi celá armáda kněží, se dnes smaží v pekle jako ubozí hříšníci podle svého vlastního učení. Říkám, že konečná pravda nestojí v Bibli, dokonce ani relativní pravda ne, spíše že konečná pravda spočívá ve věčných zákonech Boží přirozenosti.

Naším neštěstím je, že máme placenou třídu duchovních strážců, k jejichž členům bohužel patří jen zřídkakdy povolaní.

Pokud dnes Sturmführer SA mluví u hrobu svého kamaráda o povinnosti a víře, pak by snad nemusel produkovat

tolik hezkých slov. Ale i pro něj jsou svatá a zbožná. Není zapotřebí žádného knižního učence, který na základě studia mluví o božských hodnotách. Je zapotřebí člověka, který svou víru dokazuje životem, životním příkladem.

Kdo si nikdy nemusel vydělávat na chleba v těžkých dnech prací svých rukou a pílí své hlavy, neměl by vystupovat na kazatelnu a mluvit o víře a o naději. Nezná život. Kde je práce, tam je život. Kde je život, tam je Bůh.

Jednoho dne velitel roty sám vyškolí své vojáky, aby se stali zbožnými Němci, a sám bude organizovat oslavy. A myslím, že to bude umět lépe než jakýkoli klerik, kterému mezinárodní instituce zakazuje stát se vojákem.

I naše bohoslužba ponese jinou podobu. Oni té náboženské službě říkají návštěva kostela. To zní, jako by člověk mohl ráno dvě hodiny s modlitbami, písněmi a pobožností plnit své povinnosti vůči Bohu. Pak jsou hříchy odpuštěny. A člověk může hřešit znovu.

Náboženská služba je pro nás život, pro nás je to povinnost. Náboženská služba je služba národu od začátku až do posledního úderu srdce. Kdo používá tato velká slova pro jakýkoli církevní úkon, který trvá od devíti do jedenácti, zneužívá tato slova, je malý ve víře.

Nechceme bourat katedrály. Chceme je naplnit novým duchem, chceme v nich hlásat novou víru. Ale katedrály jsou pro nás také místy zasvěcení hnutí, jsou to místa a síně, v nichž se národ schází, aby potvrzoval Německo. Žádná katedrála však není krásnější a mocnější než příroda, v níž žije a mluví k nám Bůh.

Městské a vesnické pospolitosti se sejdou na slavnostních hodinách v rodových domech a čestných síních, nikoli jako vyznání nebo sekty, ale spíše jako společenství národa, krve a víry. A každý z nich by měl tyto oslavy pomáhat utvářet. Trýznivá, bolestí znetvořená postava kříže zmizí. Naši hrdinové musí opět nosit v rukou meče místo křížů na zádech. Mrtvý voják ze světové války bude věčným napomenutím a zvěstovatelem. A s ním všichni, kdo kdy padli za Německo. Tito hrdinové budou našimi svatými. Němci by od nich měli posilovat svá srdce. Pak už nebude volný prostor pro procesní kolony, relikviářovou víru a orientální komplexy hříšníků. Přes ně bude kráčet železný krok praporů a rot. Musíme svléknout roucho kajícníka a hříšníka a musíme se stát národem vojáků. Vojáky boje, vojáky práce. Vojáky národa.

Kromě toho by měl každý hledat svou vlastní cestu k božství. Každý je totiž jiný. A každý má za úkol žít svůj vlastní svět. Ne pro sebe. Pro společenství, k němuž patří. Život v Bohu - znamená: žít svůj druh, německý druh, a být poslušný hlasu krve.

Jsou hodiny, v nichž musí jednotlivec opustit společenství, aby byl sám se sebou a se svým Bohem. V nichž mu nikdo nemůže pomoci, protože každý má svůj vlastní osud. Tyto hodiny samoty nejsou ztracené, spíše plodné. Dávají totiž člověku sílu, kterou předává dál společenství.

Otázkou zůstává, zda se má člověk modlit.

Ano, skutečně může. Ale jen nemumlá žádné prosby. Neprosí o milosrdenství a soucit. Božství je pro něj příliš velké a mocné na to, aby ho mohl neustále prosit o splnění svých přání. To by mu připadalo příliš zbabělé a příliš křesťanské.

Jeho modlitby jsou zúčtováním se sebou samým, jsou vyznáním, jak je vyslovil Hutten. Ne před lidmi, spíše před Bohem a před vlastním svědomím.

Jeho modlitby jsou dialogy bez prostředníka s jeho bohem, kterého zná nad sebou, v těžké hodině, kterého neprosí, ale jehož blízkost a přímost mu dodává energii a odvahu překonat těžké rány osudu. Jeho modlitby jsou přísahami a posvátnými sliby, že bude plnit své povinnosti a stát zpříma v životě i ve smrti.

Člověk nežádá, aby ho kalich míjel. Prosí o sílu a tvrdost, aby přežil boj života a jeho bouře. A když ho všechno opustí, lidé i štěstí, nepadá na kolena a nefňuká. Pak ho udržuje ve vzpřímené poloze důvěra v Boha, kterou si člověk nemůže koupit ani vyžebrat, která spočívá v srdci a působí jako poslední opora a nejhlubší myšlenka.

Jistě, tolik a hezkých slov, jaká předstírají klerici, nepatří k mužné modlitbě. Stačí jen krátké, vnitřní vzpamatování se, povstání a přísaha, pohled na Vůdce nebo na vlajku, přátelské slovo, prožitek přírody.

Často jde o horké, několikadenní vnitřní zápasy duše, zoufalé hodiny, v nichž se člověk probíjí ke světlu.

A jindy stačí jediné slovo, které vychází ze srdce jako potvrzení, jako touha nebo jako konečná víra: Německo.

Německo

Neznám slovo, které by znělo krásněji, které by bylo vzácnější a posvátnější než toto: Německo!

Je to domovina, řeka krve, touha, potvrzení, víra.

Pro Německo jsem se narodil. Můj život i smrt jsou mu zasvěceny; nejsem svobodný, leží-li v okovech. Nemohu žít, pokud zemře. Bez Německa totiž můj život nemá smysl. Je to posvátný majetek, který nosím v sobě. Poslední opora a poslední myšlenka ve všech mých činech.

Německo je víc, než mohu říci slovy.

Viděl jsem alpské velikány v záři večerního slunce, v chladné ranní mlze. Bloudil jsem sám po vřesovištích a vstřebával do sebe samotu. Stoupal jsem po horách a procházel se rozkvetlými údolími. Slyšel jsem lesy mluvit a šumět. Zažil jsem moře, hlas bouře, která se prohání po vlnách. Letěl jsem nad mraky za úsvitu dne. Mé srdce tlouklo volněji a výš.

Všude jsem byl doma. Všude jsem cítil matku, rodnou zemi: Německo.

Byl jsem s tím rolníkem na poli a mluvil jsem s ním upřímně. Chodil jsem na pracoviště a viděl jsem vážnost a víru ve tvářích pracujících lidí. Byl jsem vojákem a povinnost se stala mým zákonem. Seděl jsem v kruhu šťastné mládeže a viděl jsem smích v jejich očích. Cítil jsem něco z touhy, která volá Němce v cizích zemích do jejich domoviny.

A všude jsem cítil Německo. Je totiž větší a širší než moře, než mraky a než vřesoviště. Německo je všude, kde v německých srdcích pulzuje německá krev. Ano, je ještě mocnější, ještě svatější. Vím to, protože jsem dítě Velké války.

Protože jsem stál v bitvě o novou Říši. Německo je víc než domovina Němců. Víc než společenství krve.

Německo je všude. A ještě nikdy nebylo. A nikdy nebude. Je totiž věčným božským úkolem pro celé Německo ve všech dobách. Nikdy Němci nenajdou své Německo, i když v něm sami žijí. Věčně musí hledat a bojovat. To je jejich osud a jejich štěstí. Německo je víc než jen geografický pojem.

Německo je myšlenka. Protože je věčné.

Pojem Německo jsme marně hledali v knihách a přikázáních křesťanů. Kde se v Bibli alespoň jednou objevuje pojem otčina? Nanejvýš v záhrobí. Naše otčina však neleží ani v nebi, ani v Judsku, ani v Římě. Naše otčina se jmenuje Německo. Leží na zemi a je věčná, božská, posvátná a kdo se jí zasvětí, koná náboženskou službu.

Po dvě tisíciletí hlásá církev lásku. Věří v Desatero a zapomněla na to nejdůležitější:

Je třeba milovat nade vše svou otčinu, věčnou, božskou, posvátnou. Měl bys jí zasvětit svůj život a obětovat se až do smrti!

Nemělo by se říkat, že toto přikázání je samozřejmé. Pro křesťanskou církev nikdy nebylo samozřejmé. Katolická církev dnes, stejně jako před pěti sty lety, stále usiluje o křesťanský církevní stát, v němž se národ sklání pod křížem.

Církev, která dostává pokyny k víře od hlavy této mezinárodní mocnosti, není žádnou německou církví. Nikdy se také nestane německou.

Ale i v protestantské církvi je láska k Judovi větší než láska k otčině. Jinak by nemohla zaspat velkou hodinu probuzení.

Jinak by nemusela nařídit přímluvnou modlitbu za národní plebiscit. Nemělo by to být pro církev samozřejmé? Pro křesťanskou církev zřejmě ne.

Ne! Církev dodnes nepochopila národní poslání. Počínaje Kristovým narozením až do dnešních dnů pošlapávala přírodu.

Věříme v silného Boha. Věříme, že tento Bůh stvořil národy. A každému národu dal za úkol, aby žil sám pro sebe, pro svůj vlastní druh, a aby bojoval sám za sebe. Každý národ má právo na život a na úctu, kterou si podle tohoto svého ušlechtilého druhu zaslouží. A každý člověk má železnou povinnost sloužit především svému národu, zasvětit mu svou existenci. To zní tak jednoduše, samozřejmě. Ale pro mnohé lidi tak vzdálené právě proto, že převychovaní a přeškolení sní o záhrobním království.

Německo je naše otčina, je pro nás zjevením božského. Úkol a zadání od věčnosti. Proto nemůžeme Německo oddělit od božského. Německá duše je pak svobodná jen tehdy, pokud víra v Boha a víra v Německo splynuly v jednu vroucí víru a tvoří nerozlučné spojení. Neboť víra v Německo je současně potvrzením Boha. Sloužíme-li jednomu, pak musíme pracovat i pro druhé. Pouze internacionální, světu cizí křesťanství si myslí, že může oddělit stvořitele od jeho díla. A musí se tedy oddělit od národa.

Proto je naše otčina skutečností. Proto je Německo náboženskou myšlenkou.

V toto Německo věříme. A nemůžeme současně věřit v království na onom světě, neboť musíme žít pro svůj národ, a ne pro svou osobní blaženost. Nemůžeme také potvrzovat okcident, k němuž zvony v Německu dodnes volají. Německo

je totiž naše posvátná země. Nemůžeme také naslouchat škádlení světských kněží. Neboť kdo věří v Řím, nemůže věřit v Německo. Nemůžeme žít ve dvou různých vírách. V našich srdcích je místo jen pro jednu víru, pro jedno potvrzení: Německo!

Německo je věčný pojem. Pokud křesťanství jednoho dne patří minulosti, Německo začne nejdříve žít.

Křesťané říkají: „Ano, národ potřebuje oporu, o kterou by se mohl opřít a posílit. Ale touto oporou je důvěra ve vlastní síly, víra ve vlastní budoucnost. A potřebuje-li příklady, pak se právě německý národ obejde bez cizích vůdců. Má totiž dostatek synů, mužů, kteří dávají světu příklad. Nepotřebujeme žádné příklady cizí našemu druhu a našemu národu. Své vůdce nacházíme ve velkých Němcích minulosti a ve velkých mužích současnosti.“

Jedinečné! Člověk nikdy nepřemýšlí nejdříve o samozřejmých věcech.

Víra v Bibli a Ježíše je pak překonána, pokud všichni Němci našli svou náboženskou službu v práci pro národ a Říši. Pak jsou nábožní, aniž by mysleli na spásu v Kristu, protože vědomě plní úkol, který jim Bůh jako národu dal.

Němci se nikdy nenechali srovnat s Ježíšem. On je dlouho trpící. Potřebujeme národ bojovníků a hrdinů. Ne milujícího, ale pohanského člověka chceme vychovávat. Za to vděčíme svému Stvořiteli.

Spasitel je vznešená postava. Egoističtí a po moci toužící mužíčci proměnili jeho učení ve výsměch a zneuctili a zradili jeho čistou duši. Skutečně! Kdyby byl Mistr dnes vzkříšen a viděl, co lidé z jeho života a z jeho slov udělali, pak by vzal bič

a vyhnal kněze z jejich příbytků, jako kdysi vyhnal z chrámu směnárníky.

Spasitele si vážíme. Ale nemilujeme ho. A odmítáme ho jako vůdce. Nepotřebujeme dlouho trpící lidi, kteří jdou životem jako ryzí blázni, zříkají se světa a umírají pro nebe. Potřebujeme vůdce, kteří dokážou udeřit mečem, kteří se vzpírají napříč výškami i hlubinami, jsou doma v těžkém boji a vyhlašují válku osudu.

Charita zůstává věčnou teorií. Po dvě tisíciletí se církev snaží udělat z lidí milující bratry. Nedokázala ani sjednotit národ, natož uklidnit svět. Ve znamení lásky vyvraždila miliony lidí a dohnala je k smrti. Nazývala to praktickou láskou.

Pro tento druh lásky už není místo. Nahradilo ji národní a pokrevní společenství. To stmelilo náš národ dohromady. Ne ve víře v Ježíše, ve víře ve Věčné Německo! Tato víra byla vytvořena pro praxi. A bude se v Německu hlásat, to přísaháme, až ji jednou budou sdílet všichni Němci. A my tuto víru budeme žít, dokud se nestane životem celého národa. Křesťanství už dávno není tím ohněm, který plane k nebi. Upadlo na úroveň prostředku pohodlí. Jestliže dnes kněží volají do boje, do křížové výpravy za svou svatou církev, pak se zaleknou kvůli malé skupině, která je ještě ochotna riskovat život za ideu církve.

Jestliže však otčina volá do zbraně, pak národ povstává do zbraně. Pak se srdce postaví na nohy.

Hodnotu víry lze měřit majetkem, který pro ni lidé házejí na misku vah. Pro křesťanskou víru obětuje dnešní filištínský Němec své církevní daně, své sběratelské mince, nanejvýš nedělní dopoledne. Pro víru v Německu padli naši nejlepší.

Voják, který umírá pro křesťanskou církev, je výsměchem smrti vojáka. Takový umírá jen za to, v co věří. A naopak: Člověk věří v to, za co stojí zemřít.

Slova kněze, která pronesl na památníku hrdinů, považuji i dnes za znesvěcení smrti pro otčinu. Řekl: člověk by snad někdy mohl zemřít ve víře ve věrnost nebo v otčinu. Ale nejlepší voják je ten křesťanský, který umírá pro Ježíše. Toto znehodnocení vůle k oběti našich válečných hrdinů přičítám všeobecnému odcizení světa kněžím. Není pro to však žádná omluva.

Křesťanský domobranec byl ve světové válce slavnostně nesen do hrobu. Na frontě žádný voják nepoložil život za křesťanství. Německý voják povstal z krvavých zákopů národního boje. To, co mu dávalo sílu bojovat a umírat, byla víra v Německo, která je svatá. A v Německu dnes nejsou žádní křesťanští vojáci. Vojáci patří své otčině.

Křesťanství nemůže být pro vojáka cílem. Jeho cílem je čest národa, kterému slouží, ano, křesťanská víra nemůže zůstat ani silou srdce. Je to totiž víra slabých a malých. Arndta, Bismarcka a Schillera nelze vždy nazývat velkými křesťany. Byli více než křesťany. Srovnejme Arndtův „Katechismus pro německého vojáka a domobrance“ s Desaterem nebo s měkkými požadavky „Nového zákona“. Kdo tedy ještě tvrdí, že němectví a křesťanství patří k sobě, je buď hlupák, nebo zbabělec. A těm člověk nepomůže.

Jeden nám vyčítá, že jsme údajně pohané. Je třeba si tento pojem pro jednou ujasnit. Pohan je každý, kdo nevěří v Krista. Kdo se však ke křesťanství nehlásí, není ještě zdaleka bezbožník, spíše jen věří v jiného Boha. A mezi tyto pohany se

počítají dvě třetiny lidstva. Jaká arogance křesťanské církve, když povyšuje své dogma na výhradně blahodárné pro celý svět! Co je to za Boha, který dává milosrdenství a blaženost malé části lidstva a velké většině odpírá milosrdenství a ponechává ji ve zkaženosti a špatnosti ďáblu!

Ale jen velmi málo z těchto pohanů je skutečně bezbožných. Místo toho si vytvořili náboženství, které odpovídá jejich přirozenosti. A kéž je Bůh ochrání před šílenstvím křesťanské představy o lidstvu! Na vlastním těle jsme pocítili, co to znamená být odcizen sám sobě. Nikomu z národů nepřejeme tuto bolestnou, zničující injekci. Také netruchlíme pro žádného kněze, kterého zabijí pohané, protože jim chce ukrást to nejsvětější. A doporučujeme jim příklad Frísů, kteří vykonali službu a poslali svatého Bonifáce a celou jeho družinu do nebe. Bohužel příliš pozdě. Neboť on už prodal Germány Římu.

Proto je název pohan čestný. Navíc je nám jedno, jestli nás někdo nazývá kacíři nebo pohany, když jsme prostě vždycky dobrými Němci.

Hlásáme-li víru ve Věčné Německo, uzavíráme tím éru náboženských sporů. Vždyť kdo z nás nechce tuto víru potvrdit? Byl by revanšistou a zrádcem a neměl by mezi námi místo. Povýšíme-li otčinu Němců, jejich národ, na náboženský úkol, pak už to nemůže pokračovat: Vždyť to, co je císařovo, dejte císaři a to, co je církevní, dejte církvi. Pak známe jen jedno přikázání: Všecko pro Německo!

Kdo však věří v Německo, věří také v Boha. Kdo však bere Krista za svého vůdce, nemusí věřit v Německo. Křesťanství je

mezinárodní. My jsme Němci. Proto nemůžeme být žádní křesťané.

Někdo se nás ptá: Jak se bude vaše dogma jmenovat?

Odmítáme každé dogma. Dogmata jsou strnulá a rigidní. Chceme živou víru. Dogmata jsou skutečně smrtí každého náboženství. Víra se totiž nenechá vtlačit do formulí a vět. Víra je žitá, nebo jí není.

Ne o dogmatech, ale o novém nositeli chceme mluvit. O tvrdém, prostém, pohanském životním postoji. Potřebujeme ho víc než Bibli a dogmata. Chceme ho v Němcích vychovávat, to znamená žít ho jako příklad, aby s ním mohli v životě uspět. Náboženství je životní postoj. Náš životní postoj už nemá s křesťanstvím nic společného. Doba svatých a kněží je u konce. Začíná éra vojáků.

Někdo se nás ptá, jaké máme afirmace.

Od té doby se mluví o naší afirmaci. Nikdo o ní totiž nemůže pochybovat. O tom se nedá polemizovat. Ale nezůstáváme jen u afirmace. Afirmace jsou k ničemu, pokud se podle nich nejedná. Nejsou vyřčena. Člověk je musí žít. Také se neobhajují na kazatelně, spíše v boji s mečem. O tom se příliš nemluví. Nepatříme k těm, kteří se někdy cítí být nuceni osvědčit svou lásku k Německu a věrnost Vůdci plamennými telegramy a dlouhými články.

Přísahali jsme věrnost jednou. Darebák, kdo se jí nedrží.

Potvrzení víry, národního náboženství - pokud by vůbec mělo existovat - však bude:

Věřím v silného Boha a v jeho věčné Německo!

Život

Život je věčný. Plyne dál jako řeka krve, která přichází z věčnosti, kterou generace nesou skrze věky a která se vrací zpět do božského prostoru.

Život je tajemství. Nezačíná zrozením a nekončí smrtí. Je to rozkvět, zrání a přinášení plodů. Je to světlo, které nikdy nezhasíná a které věčně hledáme.

Jako mořské vlny, které věčně stoupají a klesají v kolísání ročních období, jako Boží myšlenky, v nichž kráčí dějinami. Které jsou stvořeny jednou, ale znovu a znovu se rodí.

Život jsou činy, v nichž hrdina kráčí vpřed. Které se derou vpřed přes hory a hlubiny, skrze noc ke světlu. Život je Boží dech, který vane světem, stává se a míjí.

Článkem v řetězu věčnosti je náš život. Malý úsek v Božím prostoru. Pro nás lidi však mocná povinnost.

Co z tohoto světla vytvořili malí lidé? Rozmnožování bylo hanobeno jako hřích. Manželka a matka jako nositelky života byly zneuctěny jako nádoby hříchu a pokušení ďábla. Byla degradována na služebnou muže. To jsou hříchy křesťanství, které pohrdá těmi nejprimitivnějšími a nejpřirozenějšími zákony života a předčí ho v tom jen bolševismus.

Život nebyl ničím jiným než přípravou na smrt, která otevírala bránu k věčnému životu. Čím více se člověk zříkal života, tím jistější byla nebeská blaženost, život bez starostí a muk. V tomto odříkání života, my říkáme zapírání života, se církevní světci vždy snažili překonat jeden druhého. Hříšné radosti života odmítali jako ďáblova pokušení a touhu po nich umrtvovali. Chodili ve špíně a hadrech, vegetovali ze zbytků a

žebráckých grošů a ubytovávali se v jeskyních a klecích, aby tam čekali na smrt, která je zbavovala veškerého utrpení. Říkali tomu život. Pak se odplazili do klášterů a pouští. Ale příroda si žádá své. A tak svatí a kněží hřešili víc, než jim kdy Bůh může odpustit.

Je načase, aby se „Pfaffenspiegel“ četl ve škole, aby se probudili, když ne staří, tak mladí a neutíkali ke kněžím. Neboť teorie hříchu a učení o milosrdenství mohou být jen výmyslem kněžské kasty, která bez nich nemůže žít. Může to být pouze zájem mocných na jejich dobrodiní mučit lidi ve věčné hrůze a strachu z Posledního soudu, hlásat prvotní hřích a jako jediný únik prezentovat milosrdenství skrze Ježíše. Pokud totiž lidé získají představu, že smysl boje je třeba spatřovat v boji a v potvrzování namísto v dlouhém trpění a zapírání, pak se církev zhroutí jako domeček z karet ve větru.

Je to jeden z největších aktů netaktnosti světových dějin, že církev po dvě tisíciletí nechává své stoupence klečet před spasitelem, který je vystaven na odiv přibitý na kříži, plačící, krvácející, s tváří zkřivenou bolestí a se zkrouceným tělem, aby ubozí hříšníci přece jen nedostali nápad, že lze unést i vlastní vinu. Viděl jsem obraz kajícího procesí, v němž se maskované postavy vláčely pod obrovskými dřevěnými kříži ulicemi. Jsou to vůbec ještě lidské bytosti? Nejsou to snad nevolníci?

Za co nám Bůh dal život? Stojíme v úctě před mocným Bohem. Ale to je příliš. To je servilní postoj, zbabělost. To nejsou žádné výstřelky. To je nejpřímější důsledek křesťanského učení o odříkání a záhrobí. A pokud dnes většina Němců uznává tuto šílenost a tento zločin proti Boží vůli, pak jistě ne proto, že by vyznávali čisté křesťanství, spíše proto, že

Němec v nich je silnější než křesťan. Protože jim zdravý lidský rozum otevřel oči.

Dnes začínáme prohlašovat život za posvátný, protože v něm cítíme působení Boha. Narodit se, dozrát, zemřít, to je věčný proud života.

Matka je pro nás posvátným symbolem. V jejím klíně dozrává plod, jímž přenáší život z generace na generaci, řeka krve, která nás všechny spojuje, vnuci, předkové. A existuje snad božštější, větší zázrak než zázrak zrození? Malí a bloudící lidé jej snížili na nutné zlo a sami sebe nazývají vyvolenými Páně. A kde život promlouvá čistěji a živěji než v dětském smíchu!

Postavení a hodnocení Života z křesťanského a na druhé straně z germánského hlediska charakterizuje zároveň hodnotu a hloubku obou náboženství. Dějiny původu ženy v Bibli, chceme-li je brát jen symbolicky, jsou výsměchem všemu ženskému. Z žebra muže byla stvořena Eva. A od pádu do hříchu v ráji je žena počátkem všeho hříchu a špatnosti. Jak vznešeně utvářel germánský muž stvoření ženy v sáze! Vyrostla z kmene stromu, z přírody. A proto bylo v její podstatě cosi vznešeného a posvátného, co muž obdivoval. Nejvznešenější žena byla povýšena na kněžnu. A vztah obou pohlaví k sobě byl stejně zdravý a přirozený jako víra sama. Nejprve muselo přijít křesťanství se svou orientální morálkou, aby do tohoto jasného vztahu vneslo něco přízemního a nízkého. A od té doby se nám z toho dělá špatně. Světlo nepřišlo z východu. Vždycky svítilo v německých zemích, čistěji a silněji než jeruzalémské slunce. Bude ještě dlouho trvat, než zcela překonáme hříchy křesťanství a budeme opět podobnější našim předkům než popíračům z Orientu.

Křesťanství si vytvořilo víru v záhrobí. Jeho království není pozemské. Pozemský život je pouze přípravou na toto království. A nyní mají lidé neustálý strach z Posledního soudu, při němž nebeský otec zjistí, zda jsou jeho děti zralé pro nebe, nebo pro peklo. Blaženosti dosáhne jen ten, kdo vyhoví kněžím a přikázáním. Bude žít dál v nebi, bez starostí, v radosti.

Jak malá a cizí je tato víra nám Němcům! Nedosahuje naší zbožnosti. My Němci jsme přece chtěli poznat, že ji nechce ani Bůh, ani příroda. Před dvěma tisíci lety žil jeden vznešený muž. Čistý a zbožný šel životem a kázal o nebi. My ho nepotvrzujeme, protože své povolání vidíme v boji na zemi.

Ale co z jeho učení udělali kněží! Křesťanská víra ve své současné podobě není nic jiného než chytře a chladně vypočítaný výmysl kněží, kteří staví na lidské hlouposti a naivitě. Vždyť kdo jiný má zájem na tom, aby se lidstvo v neustálém strachu a útěku před životem plazilo pod křížem? Po tisíce let lidé obývali svět a byli v něm doma. Najednou má jejich vlast ležet v nebi. Ne proto, že si to přeje Bůh. Pouze proto, že ze země kdysi utekl zbožný člověk a že to kněží považují za dobré. Protože tak mohou lidstvo ohýbat a hnětat pod sebou, protože se jim to líbí. Kolik neštěstí a prokletí toto učení lidem přineslo! Kolik krve zbytečně prolité a uloupené z národů! Jak může být božská víra, která rozkopává přirozenost, nezná otčinu a národní čest!

Na život se díváme jinýma očima. Život není dar. Běda tomu, kdo se domnívá, že si ho může v klidu užívat, jak se mu zlíbí. Je to zrádce proti celku a nestojí za vzduch, který dýchá. Nic nám není dáno, co si sami nezasloužíme. Země není ráj. Je to bitevní pole lidských osudů. A jen bojovník je povolán k vítězství. Život není pozemské údolí žalu. Jen pro ty, kdo sní o

království na onom světě. Jestli údolí žalu, nebo ne, to vždy záleží na člověku samotném. Nemáme čas ani důvod si stěžovat. Máme jen jeden život. Zamyslete se nad tím!

Není pravda, že člověk je otrokem své doby. Dokáže toho hodně, jen když chce. Jen zbabělec činí čas a okolnosti zodpovědnými za nouzi a otroctví. Statečný a silný tísni vládne. A o velké době mluvíme jen proto, že její lidé byli velcí a silní. Proto také neexistují slabé doby. Existují pouze slabí lidé.

Život je zadání od věčnosti. Bůh nám ho svěřil jako vzácný, posvátný majetek, který musíme spravovat. Život je úkol, který nás zavazuje k nejvyššímu. Je to úkol sloužit našemu národu. Jedině tak totiž jednáme ve smyslu toho, kdo nám jej dal. Každý člověk má za úkol žít sám sebe. To znamená, aby rozvinul veškerou svou energii a všechny své schopnosti tak, aby na konci mohl říci: Co jsem jako člověk mohl udělat, to jsem udělal.

A dále má povinnost neplýtvat touto energií ani pro sebe, ani pro církev, ani pro své osobní blaho. Musí ji zasvětit svému národu. Neboť jedině ve společenství je užitečným článkem. Práce posledního zametače chodníků je cennější než klášterní život tisíců svatých bratří, kteří ji modlením a káráním okrádají svůj národ. V životě se nesmíme ptát na sebe. Musíme se jím prodírat v poslušnosti hlasu krve, ve službě společenství a v úctě před Bohem. Nesmíme také žádat o odměnu. Naší odměnou je štěstí, že jsme Němci a že smíme pomáhat pracovat pro velkou Říši. Nepožadujeme nebeskou blaženost. Naše království je totiž pozemské. Ale božštější a krásnější, než si myslí malí lidé.

Náš život je článkem věčného řetězu našeho národa. Tento národ je starší než království církve. Žil dávno předtím, než se v Německu rozezněly zvony a cizí kněží zničili jeho svatyně. Naši předkové mu sloužili. Ti nejlepší za něj položili život. My jsme se z tohoto národa zrodili.

Co je dnes křest? Co je biřmování? Tam se člověk stává, musí se stát, členem jedné z denominací. Již v prvním roce života se Němci dělí na katolíky, protestanty a nespočet sekt. Jednoho dne přijmeme novorozence do národního společenství. Ne jako katolíky, ne jako protestanty, spíše jako Němce, jako naši budoucnost z naší krve. A nekoupíme si blaženost svěcenou vodou a modlitbami. Zasloužíme si čest být celými Němci.

Také v budoucnu bude existovat jen jedno německé manželské posvěcení. Sňatky neuzavírané ve jménu církve. Manželství budou zasvěcena společenství. Neboť nejen práce a daňové peníze patří národu. Národu jsme zasvěceni tělem i duší. Naše manželství je pro národ, patří k němu naše děti, celý náš život. A celá naše víra.

Potvrzujeme život se všemi jeho nároky, výškami i hloubkami, obtížemi i radostmi. Jsme totiž na zemi, abychom žili, a cítíme se na ní dobře. Je to naše domovina. Z ní jsme se narodili. V jejím mateřském klíně jsme v bezpečí a jistotě. Nechceme z ní utíkat. Vždyť je matkou života. A my život milujeme a potvrzujeme.

Drobní věřící vidí svět příliš velký a temný. Pro lehkomyslné je příliš malý, málo hezký. My se díváme na svět takový, jaký je. Jeho tvrdost je pro nás krásou. A bojovat v něm je pro nás přáním a naléháním.

Lidé se přou o smysl života na zemi a o smysl existence. Měli by chtít více pracovat než žvanit. Život nepatří ani církvi, ani nám samotným. Patří naší otčině.

Život bez cílů a práce je nicota. Mnoho lidí si klade velmi snadné cíle. Často pro ně stačí jen natáhnout ruku. Dosáhli ho téměř bez námahy. Většinou jsou spokojeni už tehdy, když si zajistili jen osobní výhodu nebo chvilkové pohodlí. Jsou to lidé sobečtí, líní a zbabělí. Nejsou přístupní ideálům. Říkáme jim filištínové.

Jiní lidé mají cíle vytyčené ve hvězdách. Sní o frázích, kterých nikdy nemohou dosáhnout. Říkáme jim ideologové. Jejich život není život, spíše snění a pochlebování, zbytečná hra.

Pokud si však člověk zvolil vysoký cíl jako vůdčí zásadu, jako ideál, kterého chce dosáhnout bojem, pak je idealista. Ideální být nemůžeme. Nejsme totiž žádní andělé a také jimi nechceme být. Ale musíme myslet, cítit, bojovat idealisticky, musíme žít idealisticky.

Před námi vede cesta. Může být slunečná nebo kamenitá. Musíme po ní kráčet. Neboť nad námi a před námi leží cíl, k němuž je náš život určen: Německo!

Kdo chce žít, potřebuje nějaké heslo. Tím pro nás nemůže být láska, ale spíše boj. Život totiž není odpočinek, přizpůsobení se, přijímání a říkání amen. Je to bouře, snaha jít vpřed a vzhůru, je to boj. Život je napětí mezi dobrem a zlem, nenávistí a láskou, srdcem a povinností, křížem a mečem. A meč musí zvítězit. Kdo kráčí světem s otevřenýma očima, tomu říká jedno: v životě nevítězí láska, ale síla. A kdo chce žít, musí bojovat. Jinak život nepřekoná.

Kdo chce žít, musí nést. Naše nesení může být jen hrdinské, přímé a odvážné. Neboť jen hrdina přemáhá svět. Trpělivý člověk se mu vyhýbá. Proto by láska neměla v našem životě rozdělovat. Potřebujeme tvrdší zákony, protože život je tvrdý. Proto pro nás přichází v úvahu pouze hrdinské, vojácké chování. Churavíme z toho, že jsme jen polovičními lidmi. Německý národ změkl, protože mu člověk dával dlouho trpící lidi za příklad.

Je výsadou vojáka, že chce mít všechno, protože musí všechno dát. Jeho morálka nemá nic společného s dobře vychovanými praktikami buržoazní společnosti. Jeho morálka je morálkou silných, zdravých a přirozených. Je to morálka života, prvotní energie, která nikdy nemá klid, která musí stále pracovat. Voják je zvyklý žít naplno. Nezajímá ho líný, pustý a polovičatý život salonních hrdinů a nastrojených šviháků. Kam jinam by měl jít se svou překypující životní vůlí, kterou potřebuje, aby přežil i to poslední. Každou vteřinu musí být připraven vše riskovat, vše obětovat. Každou hodinu se může ozvat polnice, která ho volá na bojiště. V každou hodinu si však musí umět říct i sám sobě: Udělal jsi to, co jsi jako člověk udělat mohl. Nemusíš litovat jediného dne, který jsi promarnil jako vlažný a poloviční člověk.

Povinnost si žádá celý jeho život. Proto také klade plné nároky na život. Má na něj právo. Nezná hranice ve své víře, ve své odvaze, ve své lásce a ve své nenávisti. Jeho míra je bez míry.

Je všude, kde je nouze. Přichází bez vyzvání, protože hledá boj pro boj. Voják nechce žádnou odměnu. Jeho odměnou je štěstí, že smí sloužit. Voják nestojí o vděčnost. Nanejvýš tu, že může slušně zemřít. Svůj život si buduje v pohodě. Voják

nepotřebuje žádné uznání. To, co vykonal, už ví sám. Nemá cenu o tom mluvit. U nevojáků už vůbec ne. Voják nechce žádná zvláštní práva. Povinností má dost. Ale bojuje za práva svého národa. Voják žádnou církev nepotřebuje. Protože žije ve zbožnosti. Voják nemůže plakat. Místo toho se směje o to hlasitěji.

Voják neumírá hlasitě. Místo toho je o to vzpřímenější a krásnější. Voják nejde do nebe. Je zcela hříšníkem. Ale vstupuje do nesmrtelnosti svého národa.

Je to prostě skutečný bližní. A my skutečné bližní potřebujeme.

Naším úkolem je být hrdiny.

Každý se toho dne chopí po svém. Jeden prožívá den svobodně, šťastně a bez starostí. Proč by se měl starat o dnešek, proč by se měl strachovat o zítřek! Proč se má ptát na smysl života! A tak sčítá den za dnem, bezstarostný, jako zvíře, které žije touhami svých smyslů a hladem svého žaludku.

Druhý se vleče ze dne na den. Dnes se bojí zítřka. Zítra žije ve strachu z dalšího dne. A tak se pro něj život stává břemenem, váháním a strachem. Přemýšlí a hledá smysl života na zemi. Ale jen marně, protože nevidí dál než za další věc. A v začátcích a knihách nenachází žádnou radu.

Ze dne na den, od činu k činu kráčí hrdina. Ví, že Bůh mu dal tento život, aby ho zasvětil svému národu. Ví, že má osud, s nímž musí zápasit. Přesto tento zápas miluje a nejvášnivěji bojuje s vlastním osudem. Má před sebou jen jeden život na zemi. Proto ho žije naplno. Vymezuje si cestu vpřed přes hory a údolí, skrze tmu a světlo. Prodírá se výš přes trápení a utrpení,

přes bouři a slunce. A je-li u konce, pokud v sobě vyrostl, pohlédne na své dílo, které vytvořil, a může říci: Žil jsem!

Život je hledání, zápas o světlo. Stejně jako mořské vlny plyne vpřed v zápase nahoru a dolů. Bouře jsou dobré, vlny jsou dobré. Slunce musí prostě zůstat nahoře. A jen ten může říci žiji, kdo musí denně znovu získávat svůj život.

Stále se jen usmíváme nad těmi světem moudrými, ryzími blázny, kteří bloudí životem v hedvábných botách a křižují se, vidí-li nějakou propast. Křesťanství se zalíbilo, že dalo mládeži bláznivou čistotu jako ideál a udržovalo ji v jakémsi zasněném dětství.

Není naším ideálem ten, kdo se nikdy nepodíval do hlubin, kdo nikdy nezápasil s bažinnými červy, kdo zavřel oči před nepřáteli všedního dne, kdo žije v samotě, aby unikl pokušením. Ty panenské ženy a panenské mužské spolky, které sní o čistotě a nevinnosti, často sálají odcizením světu. Kdo na zemi sní o ráji a kráčí do oblak, hraje nebezpečnou hru. Rychle jako blesk se může ze závratných výšin zřítit na tvrdou zem, k níž jsme připoutáni. Ne v nebi, ale uprostřed života je naše místo.

Ten, kdo kráčí uprostřed života, kdo zápasí s ďábelskými silami a vrhá své „nicméně“ proti osudu, je skutečný hrdina. Být slabý není žádná hanba. Ale zůstat slabý je zločin. A jen ten, kdo zná hloubku, může s jistotou kráčet po výšinách.

Život je boj směrem ven a boj uvnitř. Ten druhý je obtížnější. Nejtěžší a nejpřímější boj musíme vést proti nepřátelům, kteří proti nám povstávají uvnitř našeho vlastního srdce. Kořenem všeho zla je lenost. Pokud se k nám přikrade a chce nás zlákat, nesmíme nikdy zůstat stát na místě. Stát na místě totiž znamená ustupovat. A ústup je smrt. Pokud lidé

jednoho dne spatřují smysl své existence v požitcích a pohodlí, pokud jednoho dne obejmou lenost v náručí, pak jsou o to vnímavější pro všechno zlé. Zlo má totiž rádo společnost člověka. Dobro však leží vysoko a musí být získáno. Proto chceme prosit Všemohoucího, aby nám v životě sesílal bitvy a bouře, abychom vždy obstáli před úkoly a nezleniněli.

Pak totiž vlažnost a polovičatost kráčí ve stopách lenosti. Ne dnes tak a zítra jinak. Ne studený, ne vlažný, spíše horký musí hořet oheň v našich srdcích, aby strávil vše, co je v nás líné a špatné.

Největším zlem je však zbabělost. Zbabělost je vnějším projevem vnitřní slabosti. Kdo nemá vůli k odporu, k riziku, k boji, kdo je zbabělý, ten prohrál od samého počátku. V životě uspěje jen ten, kdo je silný a statečný. Zbabělý a slabý je zatlačen zpět. Nemají žádný hlas. Proto chceme být stateční. Hrozí-li, že nás nouze a neúspěchy srazí k zemi, pak ještě ani zdaleka není důvod pochybovat a zoufat si. Pak je důvod bojovat dál a jednat.

Kdo v sobě nosí tento postoj, nemůže zahynout a být životem zlomen. Očištěn utrpením a zocelen ranami osudu nakonec vždy zůstane vítězem, i kdyby v boji padl.

Jistě, v Bibli jsme se o tomto postoji nic nedočetli. Je to tvrdý úděl člověka potvrzujícího život a bojujícího a je starší než učení o spasiteli. Pěvec Eddy nám ho předal těmito slovy:

Žij pravdivě! Bojuj proti smrti! Umírej se smíchem!

Je stvořena pro náš národ a je výrazem našeho silného života, který je pramenem naší víry.

Smrt

„Mysli na konec!“ Tak zpívalo společenství se smutným srdcem. Sladká hra varhan ukolébala zpěváky; touha po Jehovově pokoji naplnila temnou místnost. Bledé tváře svatých přízračně hleděly ze stěn.

Seděl jsem v koutě s bušícím srdcem. Nemohl jsem snést tuto unavenou, svět odmítající náladu. Chtělo se mi vyskočit, dojít ke kazatelně a křičet na věřící, na spící:

„Proč vůbec žijete, když celá vaše existence vyžaduje jen spásu, smrt? Proč ještě přivádíte na svět děti, kde život není nic jiného než příprava na smrt?“

„Vy lidé! Vy ženy! Vy mladí tam dole! Proč jsme tedy na zemi? Abychom žili! Slyšíte? Abychom žili, abychom sloužili svému národu a nesli řeku krve z dávných časů až na věčnost. Každá minuta musí být bojem. Nemusíme den co den s melancholií myslet na konec. Pokud plníme své povinnosti na zemi, může nám být všechno jedno, až nás Bůh povolá. On určuje čas. Musíme pracovat. Na naší práci záleží, zda nás zatratí, nebo bude milosrdný. Jen ne tak zbaběle, tak světsky, milí křesťané! Pozvedněte svá srdce a nechte kněze, ať si dál stěžují!“

„Co hledáte v církvi? Jděte do svých lesů, cestujte ve sněhu, lezte na své hory, abyste se stali svobodnými, silnými a zbožnými! Naslouchejte ptákům, těšte se z jara, milujte vlny, rozbouřené moře!“

„Neboj se, když nebe hřmí a světlo mizí za mraky a horami. Věřte ve světlo! Věř v toho, kdo ti dal světlo, kdo je tu: Světlo. Věřte v život a žijte v Bohu!“

Z popření života a prokletí života křesťanského učení vyplývá zcela samo sebou stanovisko ke smrti. Život je údolí žalu, oseté námahou a pokušeními. Aby byla pozemská existence pro lidi vůbec snesitelná, slibuje se jim po smrti nebe. A aby byli navždy poddajní církvi a jejímu knězi a aby je donutil k moci kříže, vymyslel peklo se všemi jeho mukami a ďábelskými silami. Kruh je tedy uzavřen. Neboť kdo se odváží proniknout tímto závojem s jasnýma očima, propadl satanovi na věčnost.

Tak učí kněží.

A lidstvo se ve své věrné víře stalo jejich služebníkem. Chytře promyšlený, chladný obchod, který církvi vynesl miliony. Mistrovský kněžský kalkul, který stál řeky krve a sebezapření našeho národa.

Bránou věčného života je smrt. Pouze začátek skutečného života. Jemu jedinému by mělo sloužit veškeré naše úsilí a starosti. Proto smrt není přirozeným koncem pozemského života, spíše vykupitelem, který přináší dlouho slibovanou odměnu. Člověk to věřícím skutečně usnadnil. Mnozí se slepě, ano, šťastně rozběhli vstříc smrti.

Zapomněli však na svůj úkol. Leží na zemi, ve společenství, nikde jinde. Co jsou tisíce snílků, kteří se pro vlastní blaženost vydávají na smrt, ve srovnání s tím, kdo v pravé povinnosti padne za otčinu! Nikoli pro okouzleného asketu stojí nebe otevřené, spíše pro člověka, který si je získá pro sebe. Nikoli asketa a odpůrce života vstupuje do věčnosti. Ten se totiž vzdálil od povinnosti. Nesmrtelné je jen dílo, které statečný a silný vymaní ze života a zasvětí věčnosti svého

národa. Nesmrtelná je jedině řeka krve, která teče dál v jeho dětech a vnucích.

Tehdy se smrt stává nositelkou života a moudrou soudkyní, která slouží životu.

Církev degradovala na byznys i to nejposlednější a nejposvátnější. Církevní pokladna nedělá čáru ani za smrtí. Mrtví jsou rozděleni do tříd a pohřbeni podle stavu svého jmění. Odpudivá, nevkusná tragédie. Jednou tuto poslední, posvátnou povinnost převezme stát. Neboť my žijeme pro národ. A my umíráme pro národ. Ne za církev.

Je neuvěřitelné, jaké slovo bez lásky nacházejí placení agenti církve i dnes u hrobu. Zahrabávají se do těch nejposvátnějších citů. Vlastně není vůbec co říct. Smrt totiž mluví dostatečně hlasitě v tichosti. A co je třeba říci, měli by říci kamarádi: budou to prostá slova, ale slova ze srdce.

Nemělo by se k nám chodit s námitkou: My křesťané dnes myslíme svobodněji a aktuálněji.

Nebudeme zde diskutovat o soukromých názorech několika kněží a učenců. Musíme zúčtovat se základy křesťanské víry, které jsou zakotveny v Bibli a v jejích dějinách. Chce-li někdo osvobodit národ z duchovního otroctví, nestačí, aby otroctví dal nový název nebo snesitelnější formy. Pak je třeba jít ke kořenům a neposlouchat tlachání zbabělců. Velikost činu by je měla přimět k tomu, aby ztratili odvahu. Nepotřebujeme je.

Poslouchal jsem kněze, který mluvil o temné víře v osud a čarodějnice a o bezmocnosti germánského člověka před smrtí.

Jen to, že víra v čarodějnice je velmi originální křesťanský vynález. A byly upalovány na hranici, kacíři, tedy ti nejzbožnější. Temná kapitola křesťanské lásky. To, že křesťanští kněží urážejí vlastní národ a jeho přirozenost, není nic nového, spíše každodenní projev. Je to projev bezradnosti vůči hrdinskému držení těla jejich předků. Staří čelili smrti mužněji a svobodněji. A nejčestnější byla smrt na bitevním poli, smrt ve zbrani, zasvěcená bohům. A naivní představa Valhally, která se však poprvé objevila v období úpadku, nás i dnes oslovuje více než ráj.

Kdo zde má silnější víru? Je to věčná nordická idea boje, kterou nelze spojit s křesťanskou pokorou.

Křesťané chápou smrt proti životu. My ji chápeme ze života.

Copak nás příroda neučí, že po každém životě následuje smrt, že smrt musí následovat kvůli novému životu? Semeno klíčí. Nový život rozkvétá a dozrává v plod, který opět plodí nové semeno. Staré umírá a žije v novém.

Není smrt pro nás lidské bytosti tím nejživějším tajemstvím? Božský zázrak jako život? Chceme znovu učit posvátné úctě a tichu před smrtí. Chceme posílit svá srdce, aby se jí podívala do tváře, aby s ní dokázala bojovat. Je to náš nejrytířštější protivník. My se nevzdáváme. Zápasíme s ní, aniž bychom si stěžovali. Kéž uspějí ti nejsilnější. A život je vždy nejkrásnější tam, kde je smrt nejblíže.

Smrt patří k životu. Je to poslední povinnost, kterou musíme na zemi splnit. Lidé umírají, protože žijí. Člověk, který prochází životem jako zbabělec, bude zbabělý i ve smrti. Začne naříkat a stěžovat si. A stejně jako se kdysi vyhýbal boji kvůli

riziku, bude se bát i své poslední hodiny. Nic z něj totiž nezůstane. Nic z jeho života, nic z jeho smrti. Ale člověk, který bojoval se životem čestně a statečně, bude moci také čestně zemřít. Svou povinnost na zemi splnil.

Kdo žije jako hrdina, pro toho není smrt tak těžká. Ale lidé by si neměli stěžovat. Musí mlčet před vznešenou mocí smrti, které se bojí jen nízcí. Ta se stává společníkem velkých v boji a v utrpení. Měli by povznést svá srdce, vzhlédnout k věčnému světlu a přísahat: Žijme tak, jak zemřel!

Teologové se vždy snažili odhalit Boží tajemství. Protože se jim to nikdy nepodařilo a člověku se to nikdy nepodaří, rozluštili hádanku s drzým významem, jak se jim to zdálo nejvýhodnější. Kdo by si chtěl troufnout přisuzovat věčnému stvořiteli nebe a peklo! Není to snad lehkomyslnost a rouhání? My malí lidé nechceme uvažovat a radit. Nikdy se tato božská tajemství nedozvíme. Chceme být jen šťastní a vděční, že můžeme žít pro velkou Říši, a nemůžeme dělat nic lepšího než své povinnosti. Bůh totiž neměří život počtem let, ale spíše dílem, které jsme vytvořili, a údělem, s jakým jsme ho vytvořili. Tento postoj musí být přímý, musí být statečný.

Smrt se stává naším společníkem, velkým tvůrcem přírody, života, kterému slouží. A ve smrti uspěl jen ten, kdo uměl žít naplno, kdo zasvětil své tělo i duši jedinému smyslu: sloužit svému národu. A ani smrt ho nemůže připravit o jeho národ. Jeho životní dílo totiž žije dál ve velkém díle, jemuž zasvětil svůj život. A jeho krev proudí dál v žilách jeho dětí, které nyní nastupují na jeho místo. Jeho život je naplněn. Nežádá o spásu.

Nejposvátnější zasvěcení přijímá smrt, která člověka potkává v boji za domovinu. Je nejkrásnější a nejmužnější, ale také nejtěžší. A překonat ji může jen víra v nejvyšší národní statky. Bojovníci Velké války, kteří již poznamenáni smrtí, s vlajícími prapory a bojovými pokřiky proběhli ohněm a padli, naplnili svůj život a porazili smrt. Jejich poslední myšlenkou nebyla osobní blaženost. Jak neplatně se poměřuje s nesmrtelností našeho národa! Jejich posledním výkřikem, jejich nejžhavější touhou byla svoboda rodné země, v niž věřili. Obětovali svou mladou krev za Věčné Německo, za které bojovali a které viděli, než jim smrt zlomila srdce. Jsou to hrdinové, Boží bojovníci. Jsou to svatí. Pro ně chceme stavět naše katedrály. Ne pro popírače a cudné blázny, kteří získali nebe, ale ztratili Říši. Jen smrt pro národ je nejvyšším výdobytkem.

A jestliže se v tolika vojenských písních zpívá o smrti, pak to nemá žádný křesťanský význam. Křesťan totiž ve smrti překonává pozemský život, aby vstoupil do věčného. Jeho přáním je spása. Voják ve smrti naplňuje svůj životní boj, za myšlenku, které se zapřísahal. Jeho úděl leží na zemi. A jeho touha se nazývá dovršení. Nechce zemřít, aby se zbavil svých pozemských povinností. Chce žít, aby je mohl splnit. A součástí jeho života je smrt. Jen on může zemřít poctivě, protože umí žít naplno. Proto s radostí vstupuje do boje a posmívá se smrtce: Ať jen přijde, jsem připraven!

Povinnost

Slovo, které nemocný čas zapomněl a zradil, železné slovo dnes opět přišlo ke cti: povinnost! Mezi lidmi, kteří neznali žádné pouto a svobodu nahradili svévolí, už nic neznamenalo. Vysmívali se plnění povinnosti, hanobili smrt za otčinu a proklamovali lidská práva. Tento vývoj vedl k válce všech proti všem. Masa totiž nedokáže strávit svobodu. Stává se pak bezohlednou. A žádný člověk nemůže vstřebat svobodu od povinnosti. Potřebujeme svobodu. Ale pro povinnost. Dnes jde o to, aby byla povinnost prohlášena za posvátnou. Velký pruský král, kterého malí lidé nazývali ateistou, dal povinnosti náboženský význam. „Moje povinnost je moje náboženství!" Kdyby tak smýšlel každý, pak by byla církevní otázka vyřešena, křesťanství překonáno. Ale dokud Němec zná dvě povinnosti, pozemskou a nebeskou, dokud zná dva pány, vůdce a spasitele, tak nenachází cestu vzhůru, k věčnosti.

Plnění povinností je posvátný pojem. Vyžaduje však celého člověka. Svého nejvyššího významu a hodnoty dosahuje ve vojáctví. Vojáctví je nejtvrdším potvrzením nezištné služby otčině, je nejvyšším projevem hrdého, plného mužství.

Není mocnějšího potvrzení povinnosti než boj a umírání hrdinů Velké války. Velké pamětní kameny dnes napomínají o jejich povinnosti. Jejich činy však budou připomínat, dokud budou Němci žít.

Často se mluví o chladné povinnosti, která z nás dělá své otroky, která nás svírá pod krkem jako železná svěrka a hrozí nás uškrtit. Povinnost pro nás není chladný, strnulý pojem. Je nesena láskou k Vůdci, nezlomnou vírou v Německo a žhavým nadšením pro vše velké a ušlechtilé na světě.

Ne na ústavu, ne na kus papíru přísahá nyní německý voják. Přísahá věrnost svému Vůdci a zasvěcuje se jemu a otčině na život a na smrt. Tato povinnost je pro něj současně tou nejživější vírou.

Nyní naše mládež opět prochází školou ozbrojených sil. Musí to být těžké. Potřebujeme muže pevné, rovné, věrné povinnosti a zdrženlivé. Ale takové muže člověk nevytvoří řečmi, spíše strádáním, železnou službou, v případě potřeby železnou rukou. Jako dub musí obstát v bouři a vzdorovat. Ale vedle tvrdosti musí stát také nadšení, víra v ideu. Rákoskou se vojsko neudrží pohromadě, ta nevede armádu k vítězství. Vojáctví se neskládá jen z drezúry. Voják není ten, kdo nosí uniformu a zbraň. Může přece zůstat v srdci zženštilý. Vojáctví je vnitřní, rovné držení těla, opravdové, věrné povinnosti, poslušné, zdrženlivé a vždy připravené k akci. Nejvyšší a nejsvatější zbraní vojáka je myšlenka, že slouží. Bez ní je jen nositelem meče, ale ne vojákem.

Dnes se mluví o pruském duchu. Pruský duch a vojáctví jsou dva pojmy pro jeden společný koncept.

Prus je každý, kdo žije proto, aby plnil své povinnosti. Prus je každý, v jehož srdci bije jen jeden rytmus: Německo. Kdo není svobodný, leží-li Německo v okovech. Kdo se narodil, aby byl Němcem, kdo musí věčně útočit a bojovat, aby se pro otčinu pohltil. Kdo nikdy nemá klid, ale přesto vždy ví, co musí udělat.

Voják má nejkrásnější náboženství. Nemluví mnoho slov a zpěvů. Nežádá poraženého hříšníka o milost a odpuštění. Nezpovídá se před lidmi. Neklečí v kostele, nezpívá zženštilé písně a nečte z Písma svatého. Jeho náboženství se nazývá

Německo. Svému Bohu slouží životem ve službě. Plnění povinností je totiž praktické, je jedinou náboženskou službou.

Tam na osamělém, živém moři, v boji s bouří, počasím a větry, na lovu po širém nebi k němu promlouvá Všemohoucí, cítí tam jeho sílu, která se mu zjevuje v řeči větru, v šumění moře. Ústa tam mlčí a srdce se chvěje před všemohoucností věčného.

Pak se pro něj kostely stanou příliš omezujícími, všechna slova jsou příliš malá a prázdná. Ve svaté upřímnosti mu srdce připomíná nejvyšší povinnost. Pro mluvení mu zbývá jen čin.

A dnes jde o čin. Ne o řeči, ne o gesta. Pouze o činu.

Povinnost je pro vojáka smyslem života. Boj je jeho svět.

Ale jak mají povinnost chápat mnozí jiní, kteří nestojí pod zákonem železné poslušnosti? Má pro ně povinnost nějaký smysl?

No! Cožpak člověk, který stojí v dílně a rukama vytváří hodnoty, neplní podobně svou povinnost? Nepatří snad k velkému společenství povinnosti také rolník, který nám vydobývá chléb z nebe a země? Nemá stejný smysl také práce ženy, která dává našemu národu jeho děti a vede je k jeho pramenům? Nejsou její rodinné povinnosti zároveň povinnostmi nás všech? Nejsme snad všichni vojáky práce, vojáky národa?

Není každá práce, kterou někdo koná pro společenství, posvátnou službou? Nepatří k nejkrásnějším úkolům naší doby učit lidi znovu lásce a úctě k práci?

V triádě kladiv, mečů a pluhů se objeví německá víra, víra v čin. Pracovníka nelze vést ke zbožnosti hezkými kázáními a

vnějším pozlátkem. Rachot strojů, hřmot motorů umlčí jakákoli slova kněze. Jestliže kovář v dílně máchne kladivem nad kovadlinou, jestliže sedlák rozhází po zemi hrst semen, pak udělal víc, než kdyby sto kněží žvanilo celý den. Posvěcuje práce, ne slova.

Křesťanská církev nechává své věřící modlit se ke stovkám svatých. Ale nikdo nebyl posvěcen, protože splnil svou životní povinnost, spíše proto, že utekl od života a povinnosti. Skuteční hrdinové byli upáleni jako kacíři. Jak dlouho ještě chce německý národ zrazovat to nejlepší ze své krve? Jak dlouho ještě chce slyšet kázání o odříkání?

Víra, kterou je třeba konstruovat z knih, víra, která nevychází ze samotného života, je prázdná, mrtvá víra.

Co má ještě v živé síle církev, která v neděli pravděpodobně nabízí útěšnou hodinu několika pokojným měšťanům, zatímco masa pracujícího národa zůstává doma a necítí se jako kajícník a služebník hříchu. Ne! Jsou mezi nimi nesčetní, bezejmenní bojovníci, hrdinové práce, jimž hřmí hluk továren jako vznešená píseň práce. Tito bojovníci budou jednou nejvěrnějšími strážci naší víry.

Čest

Nevýrazným štítem čestného muže je jeho čest. Čest si nelze koupit za peníze ani ji obdarovat medailemi. Není to ani vývěsní štít samolibého úlisníka nebo bílá vesta bohatého hedonisty. Za bílou vestou se až příliš často skrývá špinavá hruď. Čest je přímost a odvaha silného srdce. Čest je věrnost vůči sobě samému. Kdo popírá a zapomíná na sebe, kdo se plíží životem po skrytých cestách, místo aby volil kamenitou, přímou cestu, nemá čest. Čest se také nedává ani nerodí. Člověk si musí čest zasloužit, musí si ji vytvořit sám.

Kdo dokáže být věrný sám sobě, zůstane věrný i ostatním. Čest je totiž věrnost sama. Věrnost vůči kamarádům. Čest je tedy věrnost k národu a opravdová poslušnost vůči Vůdci.

Měřítkem cti je čin, který vyrůstá z věrnosti. Čest se totiž nezískává ani nebrání mluvením. A smývá se pouze zbraní, krví. Kdo pro ni není ochoten riskovat a odvážit se nejvyššího, ten ji již ztratil.

Nemluvíme o třídní cti. Mluvíme o německé cti.

Žádná třída nemá právo nárokovat si vlastní čest. Čest se také nepřiděluje na základě názoru takzvané společnosti, která si představuje, že má sama monopol na ctnost a morálku. Čest je nezávislá na postavení a hodnosti. Je to vlastnictví srdce. Kamarád, který denně pracuje v prachu a potu, může mít čistší štít než vyžehlený a vykartáčovaný podnikatel, který s věčně usměvavým chováním tře stříbrné mince v kapse.

A čest vojáka není vázána na hodnost a hodnostní označení. Ve věcech cti není rozdíl. Rekrut má stejnou čest jako generál. Co se musí stupňovat směrem vzhůru, je odpovědnost

a vědomí povinnosti. Více povinností, více odpovědnosti je znakem každého vůdce. A čest zbraní není nic jiného než čest vojáka. Dýka v ruce darebáka zůstává vždy kusem hanby a potupy. Krvavý meč čestného muže získává jeho prostřednictvím svou čest.

Všechno ustupuje, láska, přátelství, blahobyt, pokud to vyžaduje čest. Žádná oběť pak není příliš velká, žádná cesta příliš dlouhá, žádný čin příliš obtížný.

To platí pro jednotlivce i pro národ. Listopadová republika neměla žádnou čest, protože se zrodila ze studu. Jak hanebně vznikla, tak také zanikla. Její představitelé opustili bojiště bez poct.

Německý národ sám o sobě nikdy nebyl beze cti. Bojoval čestně proti světu. A z jeho nejvěrnějších bojovníků vzešel Vůdce. Jedině on mohl Říši vrátit její čest. Protože nikdy neztratil svou vlastní. Protože byl nejvěrnějším ze svého národa.

O moc dnes bojují dvě hodnoty: láska a čest. Církev hlásá lásku jako nejvyšší hodnotu ze všech ctností. My se zasazujeme o čest. Láska nesmí být nikdy tím nejvyšším. Nejvyšším statkem, posvátným úkolem pro člověka, pro národ, zůstává čest. Láska nechť je mocí, ale nikdy ne cílem. Kvůli lásce církev praktikovala soucit, udělovala milosrdenství, rozdávala almužny, hlásala odříkání, školila světu odcizené lidi a zradila Německo. Kvůli cti šly národy do boje, ti nejlepší krváceli, objevili se hrdinové. Kvůli cti se kmeny bránily zbraněmi proti křížové výpravě lásky.

Za všemi těmi řečmi o nebeské lásce církev zapomněla na svou pozemskou čest. Mluvím o církvi obecně, ne o

křesťanství. Dnes totiž nejde o denominace a dogmata. Jde výhradně o německou víru, o čistotu německé duše. A všechno, co nazývají excesy církve, má ve skutečnosti základ v křesťanství. Neboť křesťanské učení bylo na počátku učením proti přírodě a proti krvi. A dnešní křesťanství je výsledkem bezkrevného, kněžského kalkulu.

Štít církve je každý den špiněn nečestnými kněžími. Jejich kláštery se změnily v doupata neřesti. Jejich kostel a oltáře jsou znesvěcovány „pomazanými Páně“. V houfech putují „Boží zástupci“ od státního zástupce do vězení. Co dělala církev dříve? Nic. Mlčí a toleruje zločiny z lásky. Ne! I ve víře stojí čest na vrcholu. Církev to nepochopila. Nechce to pochopit. Dobře! Její čas skončil. Nemáme důvod ji oplakávat. Co je prohnilé, se zhroutí samo.

Německá víra jednou postaví pro národ jeho chrámy. Zasvětí je všem, kdo padli za čest a svobodu svého národa. Pro ty světce a blázny, kteří uprchli ze života a ze země, pak už nebude místo. Bůh nám totiž dal povinnost na zemi sloužit věčnosti našeho národa. V nepřetržité práci pro tento národ a v odvážné vůli k oběti pro věc nejvyšší spočívá naše čest, čest před Bohem.

Láska

V posledních dvou tisíciletích bylo o lásce řečeno mnoho, až příliš mnoho. Bohužel pouze řečeno. Skutky vypadaly jinak.

Od té doby, kdy bylo vyhlášeno nebeské království, se lidstvo nestalo šťastnějším. Ve znamení lásky zasáhl meč, tekly řeky krve, města, vesnice a posvátná místa se propadala do trosek a ruin. Ve znamení lásky plameny pohltily, bič se prohnal nahoru a dolů.

Ve znamení lásky se národy postavili proti sobě v nenávisti a konfliktu. Církev jen přihlížela a brala zisk v duších a stříbře.

Ve znamení lásky se papežství probojovalo vzhůru zbraněmi vražd, podvodů a krádeží. A dnes národ sténá pod vládou kříže. A žádná láska je jednoho dne neosvobodí.

Církev dnes hlásá lásku jako nejvyšší hodnotu ze všech statků. Láska však není nejvyšší hodnotou. Kdo totiž miluje jen na tomto světě, zahyne v bouři života. Rozbije se jako blázen, který se beze zbraně vmísí mezi bojující dav. Láska nám byla dána. Ne jako cíl a nejvyšší ctnost. Nejvyšší hodnotou pro národy, pro člověka, je čest. Láska má působit jako síla srdcí. Ale ne ta andělská čistá láska. Nemilujeme své nepřátele. Ctíme je, pokud si úctu zaslouží.

Také nemilujeme všechny. Milujeme jen toho, kdo miluje naši domovinu, naši krev, náš národ. Falešný, darebák a zbabělec se dočká jen našeho opovržení. Proto tolik nemluvíme o dobročinnosti, spíše žijeme národním společenstvím. Církev k vytvoření tohoto společenství přispěla jistě jen velmi málo. Právě naopak. Celkově bylo získáno v neprospěch církve. Je dílem nejlepších a nejčistších sil německé krve a je starší než

křesťanství. Dříve byly poctivost, věrnost a pohostinnost samozřejmými pojmy. Staří žili podle nepsaného zákona, podle zákona krve. Člověk jim to nemusel říkat: Nebudeš krást a cizoložit! Zákony krve žily v rodu. Člověk je nemusel nejprve sepsat a hlásat.

Křesťanská charita selhala. Nedokázala ukončit třídní a stranické boje v našem národě prostřednictvím lásky. Svým láskyplným rozštěpením a roztříštěním na sekty a denominace přispěla ke zvýšení zmatku. Jak se vůbec může církev cítit povolána sjednocovat národ, která není sjednocená ani sama! Ne! Církev se na vzniku německého národního společenství nepodílela. Proto se jí také nikdy nepodaří smířit svět. K tomu jsou povoláni samy mladé národy. Naším ideálem není internacionální, sebeláskyplný svazek lidstva. Naším ideálem je svět silných národů, které vnitřně sjednocené stojí ve vzájemné úctě.

O své lásce moc nemluvíme. Je jistě silnější a vřelejší než láska, o které se mluví v církvi. Naše láska k Německu a k Vůdci je bezmezná. Zavazuje nás k boji a věrnosti. Proto o ní nemluvíme. Ale pro nás to ještě není konečná věc. Každá láska má smysl jen tehdy, když se stane energií v boji za povinnost. A pro nás má každá povinnost obsah jen tehdy, je-li pro čest a velikost našeho národa. Milujeme své rodiče, své sestry a bratry a všechny, jimž dlužíme lásku. Ale více než všechny lidské bytosti milujeme svůj národ. A opouštíme rodičovský domov, vlastní usedlost, opouštíme lásku, pokud nám to Německo přikazuje. Milujeme a nenávidíme, jak si to Německo přeje. Zda nás přitom církev zatratí, nebo bude milosrdná, to nás nezajímá. Nejsme jí totiž zodpovědní. Odpovědnost neseme pouze před Bohem a před životem našeho národa.

Kdyby lidé místo mluvení o lásce chtěli více potvrzovat životní boj.

Kdyby se jim bojová odvaha stala vlastní, místo aby se stále měkčeji zříkali lásky.

Lidská bytost dokáže více prostřednictvím boje a odvahy než prostřednictvím lásky. Ve znamení meče vznikla spravedlnost, světový řád. Ve znamení meče zvítězilo Německo. Ve znamení lásky jsme se stali slabými. Neboť jen silný prosazuje meč, právo boje a krve. A války a tažení přinesly lidstvu více požehnání než církevní koncily lásky.

Kdyby někdo mladé Němce ve škole učil být bojovníky, kdyby je nadchl pro hrdiny a vojáky, místo aby jim vyprávěl pohádky o svatých, vstoupili by do života s jinou vírou. Nenechali by se nachytat na židovské špinavce a slabochy.

Kromě toho církev nebude mít v budoucnu na školu žádné právo. Mládež totiž patří národu. Chlapci a děvčata se budou učit být zářivými Němci a fanatickými bojovníky. Hluboce věřících Němců máme v našich dějinách dost. Hermann, Ekkehard, Widukind, Fichte, Arndt patří do srdcí naší mládeže, a ne židovští apoštolové. Mladý Němec by si měl nejprve uvědomit své němectví, měl by se nejprve naučit objevovat vlastní národ. Pak se sami stanou zbožnými. Neboť být zbožný znamená žít podle Božího zákona. Tyto zákony nám však žádný Mojžíš dát nemůže. Leží v krvi, ve své domovině, v boji za Německo.

Také láska k ženě, postoj obou pohlaví k sobě navzájem, dostaly novou, zdravou a svěží tvář. Od pohledu na onu nemocnou dobu, která leží za námi, se odlišuje především tím, že v manželce vidíme skutečně manželku, a ne už služku. Manželka není předmět, který člověk použije a po použití vymění; který si užije jako cigaretu a pak ji odhodí, aby si zapálil jinou. Nedokážeme si nechat na každém prstu zatančit jednu dívku a ještě se chlubit jejich velkým počtem. Nedokážeme létat jako motýl z jednoho květu na druhý a sčítat jeden malý let za druhým. Potřebujeme přímý směr, potřebujeme jasný cíl a lásku ne jako samoúčel, spíše jako energii.

Neradi koketujeme a zahráváme si s maličkostmi. Ne proto, že bychom byli staří mládenci a blázni. Ne! Jen proto, že nesnášíme všechno, co je polovičaté a povrchní. Jen proto, že nesnášíme kompromisy, a to i v lásce. Pohrdáme zpustlým životem polovičatých elegánů a změkčilých chlapců, kteří se prohánějí po salonech a zděšeně ustupují před neúprosným světem. Kteří nesměle ustoupí stranou, když uslyší boty s podpatky. Jsme buď vlk, nebo orel, ne beránci. Úplný darebák si u nás získá víc respektu než polovičatý sukničkář. A raději se bavíme s hrubým pobudou než s navoněným, sladkým Donem Juanem.

Když milujeme dívku, milujeme ji naplno. Celou žhavou vášní své duše a všemi smysly. Pak už neznáme žádnou druhou dívku. Může sice potěšit naše oči. Ale nepronikne do našeho srdce. Pak milujeme bezmezně. Láska totiž musí být bezmezná. Polovičatá láska nemá cenu. Dáváme věrnost té jediné, kterou naopak vyžadujeme od ní. Láska bez věrnosti je pro nás

vyloženě nemyslitelná. Pouze věrnost lásku zušlechťuje. S věrností stojí a padá i naše čest. Naše čest a čest ženy.

Naše láska nezná míru ani výhrady. Honba za milostnou hrátkou nám není vlastní. V očích prudérních záletníků a křesťanských apoštolů cudnosti je to možná zcela na místě. Naše srdce je na to příliš hluboké a příliš dobré.

Nikdy jsme ještě nevládli měšťáckou morálkou. Nejsou produktem dobrého měšťanského a společenského vzdělání. Leží nám v krvi a vyrůstají z přirozenosti. Jen proto jsou silné a svobodné, ale nikdy ne nevázané. I z tohoto důvodu jsme často odsuzováni jako nezralá mládež a hrubiáni. To nám vadí jen velmi málo. Zvykli jsme si na to.

Kritika ze strany strnulých, převzdělaných kruhů je pro nás jen chválou.

Také jsme si vytvořili obraz ženy. Amazonky, nalíčené a namalované panenky a takzvané modní projevy nás nechávají chladnými. Chybí jim jakákoli přirozenost. Ale cudný typ anděla nám také není po chuti. Nechceme polovičku, která ostýchavě sklápí oči. To by pro nás bylo příliš fádní.

Stejně jako se snažíme být ucelenými muži, chceme i ucelenou ženu. Jistě, v tom má žena ještě hodně co dohánět. Po válce se vyvinul onen milý typ buržoazní dcerušky, která se svou suchopárností a morálkou staré panny prostě vojákovi fyzicky ani psychicky nevyhovuje. Voják se s tím nemaže. Chce lásku, žhavou jako oheň a bez míry. Nechce jen usrkávat. Chce pít plnými doušky. Na to je zvyklý. Všechno, nebo nic. Poloviční míry nemají cenu. Dokud se dívka bude od celé té lásky odvracet a její srdce bude bít jen vlažnými plameny, tak dlouho nenajde cestu k vojákovi, tak dlouho si s ní bude voják

jen zahrávat. Záleží na ní, zda mu chce být milovanou, nebo láskou.

Jen několik dívek může být milováno. Jsou to silné příslušnice něžného pohlaví. S těmi se vyplatí vyměnit si srdce. A je jich stále více. Dívka se totiž začíná konečně probouzet a vykročit z andělského stadia zasněného dívčího pokoje přes tábor a práci pevným krokem a jasným pohledem do plného života.

To, co na ženě milujeme, je právě tato ženská přirozenost. Žena by si toho koneckonců měla povšimnout. Může se pro nás stát svatyní. Je pro nás nejznámějším domovem. Jindy nám připadá jako věčné tajemství, jako šestý smysl, který nedokážeme pochopit a ctíme ho. Milujeme na ženě tu přirozenost, která vždy umí poradit a pomoci, když náš rozum selže.

Říká se, že žena stojí o krok blíž přírodě než muž. Proto v ní příroda promlouvá čistěji a silněji. Milujeme v ženě umělkyni, matku, která plodně a radostně nese dál život, obě naše lásky, i život národa.

Ale ani ta nejsilnější a nejčistší láska pro nás není tím nejvyšším. Konečnou a nejvyšší věcí pro člověka zůstává čest, boj a povinnost. Víra a láska jsou prameny energie, z nichž čerpáme. Úkolem muže je podmanit si svět, úkolem ženy je být na tomto světě sluncem. Světem muže je povinnost. Světem ženy je rodina, manžel. Pro muže je osud krokem do života. Pro ženu je méně nápadný. Pro ni je důležitý krok do manželství. Životní společenství mezi mužem a ženou pro společenství je manželství. Žádná státem posvěcená prostituce. Také žádný vztah pána a služky, jaký najdeme v Bibli.

Žena je pro nás domovem ve světě boje, je pro nás oporou a klidem v bouřích života. V lůně ženy by se muž neměl stát ženou. Měl by hledat sílu vymanit se z její náruče s vůlí vrátit se znovu jako tvrdší bojovník do světa a plnit své povinnosti. Měla by nám být společnicí, kamarádkou vedle nás, která se podílí na našich radostech a společně za nás nese naše starosti. Měla by být matkou našich dětí, matkou národa, jíž patří náš vděk.

To je její úkol a její povinnost na světě.

Nenávist

Chci mluvit o nenávisti.

Vlažný a zbabělý člověk okamžitě spustí pláč. Slovo nenávist dokáže rozzuřit jejich duši. Bojí se jí, stejně jako se vyhýbají boji a zbrani. Nemělo by se mluvit o nenávisti malých. Nenávidíme jejich nenávist. Chci mluvit o nenávisti velkých, o naší nenávisti. Nenávist malých je nízká a přízemní. Hnusí se nám. Jejím kořenem je totiž sobectví, vlastní prospěch, závist. Zažili jsme ji v podobě třídní nenávisti, která pohrdá vznešenými a znesvěcuje ušlechtilé. Tato nenávist se rodí v bažině, kde vítězí chamtivost a nejnižší pudy. Není schopna se povznést do těch výšin, kde se pohled rozšiřuje a nad všechna osobní přání a chamtivost vidí společenství. Plazí se v prachu a umírá v něm. Dlužíme mu jen opovržení. A kdyby se k nám pokusila vinout chamtivýma očima a chladnými smysly, pak ji chceme zatlačit zpět a rozdrtit jí hlavu.

Nejprve se však musíme vypořádat s jiným druhem lidí. S těmi, kteří nechtějí znát vůbec žádnou nenávist. Jsou to lidé cizí světu a pouštní kazatelé, kteří chválí jen lásku ke všem, dokonce i k našim nepřátelům. Kteří sní o království lidstva a o ráji.

Kteří oslavují bolest, snižují se k mukám a prohlašují čistou, zdravou životní radost za hříšnou.

Vy ubozí kajícníci a služebníci hříchu! Co chcete na světě? Co chcete v životě, kde je boj, bouře, válka, nenávist a láska? Ano, nenávist a lásku. Kdo zná jen lásku, je poloviční člověk. Kdo nezná současně lásku i nenávist, není zrozen pro tento svět, kde tak často vítězí faleš a lež. Kdo pouze miluje, je zbabělý nebo světu cizí. Patří do kláštera v samotě. Jen tam, kde ho

nikdo neobtěžuje, může žít své teorie, žít pro smrt. Útěk ze světa je zbabělost. Proč jsme tedy na zemi? Abychom sloužili svému božskému, věčnému národu. V úctě před Bohem, poslušni hlasu svědomí, probojovat se svým životem více povinnostmi než právy. V tomto posvátném boji však musíme podlehnout, pokud jen milujeme a nikdy nenávidíme.

Nechceme žádnou záchranu z pozemského údolí žalu. Chceme využít každý den, každou hodinu, kterou žijeme, abychom mohli bojovat. Ne proto, abychom po smrti dostali jako odměnu ráj v nebi. Pouze proto, abychom zasvětili svou existenci národu, který milujeme, jehož odpůrců si vážíme, ale jehož nepřátele nenávidíme. To je naše štěstí a naše nebeské království. Jistě, malí nás nikdy nepochopí. Protože jejich srdce nedokáže vzplanout, žhavé jako oheň, který se řítí střelbou a sžírá k nebi.

V tomto ohni se rodí naše nenávist. Jejím kořenem je láska, kterou jsme marně hledali v „Písmu svatém“ a přikázáních. Láska k otčině, ke krvi, k rodné půdě. Láska je pro nás posvátná. Stejně jako je pro nás posvátná nenávist vůči všemu, co chce tuto lásku zničit. Naše láska nezná hranic. Stejně tak naše nenávist nemá hranic.

Chceme milovat vše, co nám Bůh dal jako posvátné. Chceme milovat jeho, stvořitele a zachovatele, a jeho nejslavnější zjevení: Otčinu. Chtějí bojovat, věřící a milující, za tuto svatyni, za čest, svobodu, zvyky a předky.

Ale chceme z horkého, čistého srdce nenávidět všechny své nepřátele, všechno líné a letargické, polovičaté a vlažné, všechno zbabělé a cizí, co se nám sžírá v duši. Chceme nenávidět všechno nízké a špatné, co nás denně láká, abychom

se vyhnuli tvrdému a vedli život v rozkoši a odpočinku. Chceme nenávidět všechny darebáky, podvodníky, zrádce a zvěř v lidské podobě. Nejen nenávidět. Napadat a rozrážet.

Němec má dvě tváře, jednu milující a druhou nenávistnou, jednu laskavou a druhou tvrdou. Je voják i umělec, bojovník i básník, útočník i zpěvák.

Miluje boj a zuřící bitvu. Přemýšlí a sní v nočním měsíčním světle. Miluje svůj národ, svou domovinu, svou krev. Nenávidí zlo. A to je dobré!

Z ohně lásky a nenávisti vzniká vůle. A vůle utváří čin, který jediný může zvítězit a osvobodit. To je naše nenávist, nenávist silných a zbožných, kterou Bůh vložil do našich srdcí, abychom byli lidmi, a ne polovičatými bytostmi. Tato nenávist je plodná a dobrá, neboť ničí škodlivé a špatné. Pouze tato nenávist je oprávněná, protože září pro společenství a zaměřuje naše zbraně proti nepřátelům společenství.

Protivníka však nemáme v nenávisti, protivníka si vážíme, neboť nás vyzývá ušlechtilými zbraněmi k rytířskému boji, k boji muže proti muži, z očí do očí.

Neznáme také nenávist vůči národům, které žijí kolem nás. Chceme s nimi spolupracovat v míru. Ale jsme připraveni kdykoli bránit svou čest a svobodu proti komukoli. Národy jsou Boží stvoření. Jen jeden národ je zplozencem pekla: Židé.

Chceme pracovat. Nepotřebujeme žádnou novou válku. Probudili jsme se a zocelujeme.

Potřebujeme však tvrdou válku proti lenochům a povalečům v naší vlastní zemi. Proti všemu neněmeckému a špatnému v nás.

Ne všichni jsou ještě vzhůru. Ještě ne všichni jsou zocelení.

Potřebujeme věčnou válku proti ďáblu, proti zvířeti v nás. Nejhorší je být pacifistou vůči sobě samému.

Jsme-li stále bojovní, a přesto nejsme válkychtiví, pak stejně porazíme každého vnějšího nepřítele, jakmile přemůžeme toho vnitřního.

Vina

Nyní bychom měli mluvit o další křesťanské teorii, kterou nedokážeme uchopit, protože je nám příliš cizí a v hloubi duše je pro nás příliš zbabělá.

Člověk je od přírody hříšný a zkažený. A aby Bůh osvobodil lidstvo z otroctví hříchu, poslal na svět Spasitele. Vzal na sebe hříchy všech, kdo v něj věří, a svou smrtí jim přinesl spásu. Tak učí církev.

A Němec se s touto doktrínou vyrovnal. Ze svobodných, silných a prostě věřících kmenů se staly rozhádané denominace, které se trápí pocity méněcennosti a komplikovanými dogmaty. A co jiného je plazení a klečení před posvátnými obrazy a relikviemi než výraz otroctví duše, do něhož nás církev uvrhla! Jsme služebníky církve, nebo svobodnými lidmi svého národa? Chceme hrdě držet hlavu a dívat se na to krásné a velké kolem nás. Ne v tiché komůrce, také nikoli v temných kostelních sálech jsme nejblíže svému Bohu, spíše uprostřed života a v přírodě. A nikoli klaněním a modlitebním mumláním chceme projevovat svou úctu před tím nejvyšším, spíše poctivým a statečným životem, který nás činí hodnými jeho požehnání.

Ne, že by laskavý, drahý otec byl náš Pán. Spíše Bůh ve zbrani, který nechce žádné služebníky. Kdysi staří volně vzhlíželi k nebi, když se mocný v hřmotu bouře proháněl po zemi. Dnes lidé mají strach a skrývají se. Kdysi si lidé jako svobodní lidé hleděli do očí a podávali otevřenou ruku na pozdrav. Dnes ohýbají záda. Kdysi byl otec vnímán jako duchovní rodiny a matka jako poslední útočiště v zármutku a strádání. Dnes děti utíkají ke kněžím, vyznávají se ze svého nitra úplně cizím lidem, kteří sami žádnou rodinu neznají.

Jsme ještě pány ve svých vlastních srdcích? Každý den, každá ztracená hodina, kterou naše mládež tráví v kostele. Chceme je naučit být Němci, silnými, svobodnými, zbožnými lidmi a vytrhnout jim ze srdce víru v denominace. Vždyť v něm má místo jen Německo.

Proč se už dětským srdcím káže víra v hříšnost? Co si z toho má mladý člověk vzít? Vychovávejte ho k víře v ušlechtilé a vznešené, k povinnosti bojovat, k síle krve! Vždyť chlapec chce bojovat, svobodně, na vlastní pěst. S touto nosností překonává zlé a slabé a překonává život, místo aby se kvůli sobě zlomil.

Proč člověk nepokřtil lidi „hříšníky" hned na začátku? Já vím. Protože existuje jediný člověk, který není hříšník: Papež.

Známe jen jeden hřích: Žít proti Božímu zákonu, proti společenství. Je to prvotní hřích tohoto světa. Žádný člověk nás z něj nemůže vykoupit, ani žádný Bůh. Křesťanství je jím těžce zatíženo. A žádná křížová výprava nás od něj také nemůže osvobodit.

Hřích je to, co škodí našemu národu. Hřích je to, co falšuje naši krev. Desatero přikázání nám nestačí. Vycházejí ze starosti o osobní blaho, ale ne z odpovědnosti vůči životu národa, jemuž je naše víra zasvěcena. Nepotřebujeme sepisovat svá přikázání. Žijí v každém z nás. Promlouvají v krvi.

To, co jej přesahuje, není hřích, ale spíše vina. Ale my nechceme mít žádnou spásu. Chceme nést svou vinu sami. Přebíráme totiž odpovědnost za to, co děláme. Dokud budou existovat lidé, budou upadat do viny. Vždyť jsme přece lidé, a ne boží obraz. Ale právě smysl viny je v tom, že bychom ji měli poznat, převzít za ni odpovědnost a vyrůst z ní. Ne se jí nechat

zdrtit a zbaběle ji svalit na někoho jiného. Ne skrze oběť svatého muže, ne skrze zbabělé odevzdání života, také ne skrze dekrety o milosti z Říma je hřích odčiněn. Bůh nás nemůže zatratit, protože se sami činíme vinnými. Jsme totiž navždy nedokonalí.

Bůh to tedy může udělat jen tehdy, když nechceme uznat zlo a podvolit se mu bez odporu. Jestliže jsem vzal vinu na sebe, pak nečekám, až mě smrt vykoupí. Pak také zbaběle nepřehazuji vinu na Ježíše. Pak bojuji a pracuji na tom, abych skrze povznesený čin mohl opět stát zpříma před věčným.

Bůh nás bude soudit jen podle toho, zda jsme horlivě a upřímně bojovali za dobro proti zlu. To znamená, že postoj, směřování dává člověku jeho hodnotu. Kdo po celý život čestně bojoval ve službě společenství, nemusí se bát božího soudu. Zbabělec, dlouholetý trpitel, poltron je špatný. Statečný, bojovník, člověk je dobrý.

Proto se nemodli o milost! Modlete se o sílu k překonání! Nežádejte o odpuštění hříchů. Nepros za odpuštění! Přísahejte a slibujte, že své viny očistíte větší prací a tvrdším bojem!

Utrpení je trestem za všechny hříchy. Tak říkají křesťané.

Nepatří snad k životu také utrpení? Je zatíženo neřestí, prokletím, hříchem? Je tu proto, aby nás, lidské bytosti, ohýbalo a rozesmutňovalo, je trestem od Boha?

Není na světě proto, aby nás očistilo, posílilo, zkouška od věčného? Není tu proto, abychom ji snášeli jako lidé, nestěžovali si, spíše se jí bránili? Nenutí často lidi k introspekci a rozumu, pokud bloudíme a zapomínáme na úkoly, které na nás země klade? Utrpení je požehnáním, ne prokletím. Blahobyt národu, který roste v utrpení a bouřích! Běda národu, který

hledá svůj klid v bohatství a hmotném štěstí! Teprve překonané utrpení a přežité boje dělají člověka člověkem. Má výhodu před všemi ostatními.

Kdo procházel utrpením a zápasil s vinou a nestal se z něj větší, nepochopil jejich smysl. Získaný postoj váží víc než ten daný. A poznání vybojované životem je cennější než to přečtené.

Tato slova by však neměla být pro slabé povolením k nedostatku. Vinu je snazší získat než ji odpracovat. A z výšky do bažiny stačí jen skok. Ale z hlubiny se člověk dostane na horu jen krůček po krůčku. Ne čas, dokonce ani okolnosti nejsou zodpovědné za lidskou vinu. Spíše sama lidská vůle. Ta má v rukou rozhodnutí mezi dobrem a zlem. Bůh jej vložil do rukou.

Náš úkol

Doba, v níž ideje zápasí o tvar, vyžaduje odvahu k potvrzení, odvahu každého povýšit svou víru na čin. Neboť nikoliv mluvením, ale ani mlčením nepronikne nová víra do našeho národa. Bude vyrůstat ze života, příkladu a potvrzení všech, kteří ji v sobě nosí, kteří ji vidí nejjasněji a jsou proto povoláni k vedení. S křesťanskou vírou nás pojí tisíce pout. Jeden úder nás však osvobodí. Učinit Němce silnými a zralými pro tento krok je naším úkolem a nejsvětější povinností. Malicherné duše před tím varují, protože nás nemohou pochopit. Zvyšují hlas a ukazují na Rusko: Tak to s vámi dopadne!

Vy slabomyslní! V Rusku boří kostely, aby vyhubili víru. V Německu opouštíme církev, abychom pravou víru dovedli k vítězství.

Tato víra se nedá měřit vaším metrem. Nedokazuje se ani teologickými frázemi, ani častou návštěvou kostela, také ne jazykem. Prožívá se ve službě společenství, obětí a skutkem. Také se nespojí se slabými a cizími. Pokud staví na kompromisech a polovičatosti, pak by se raději neměla vůbec rodit.

Co je třeba udělat dnes? Je třeba, aby v nejsvětějších otázkách byl každý co nejpoctivější a nebral ohled ani na křiklavost církve, ani na nemravnost společnosti.

Je nutné, aby každý potvrdil víru svého srdce, a ne denominaci, která stojí v novinách.

Je nutné, aby každý opět vzal na svá bedra odpovědnost za sebe a své děti a nesl ji za svůj národ, místo aby ji odevzdal církvi.

Je třeba mít jasno. Církev se jí vyhýbá. My ji požadujeme. Otázka vystoupení z církve je otázkou charakteru a svědomí. Kdo najde svou spásu v Bibli, může se v ní stát blahoslaveným. Bez této víry mu chybí stálost a síla. Nechceme nikoho přemlouvat k víře, pokud k nám nepřijde s otevřeným a hledajícím srdcem. Naše výzva je určena všem, kdo usilují o naplnění.

Kdo pochybuje o staré víře a vidí novou, ať se nejprve vyrovná sám se sebou a s posvátnou vážností vybojuje tento boj až do konce. Naše slova jsou určena jemu. Voláme ho, aby se jiskra v jeho srdci stala ohněm, který hoří v nás všech. Neboť hledající jsou nejzbožnější ze všech. Ne ti, kdo odříkávají víru, jak stojí na papíře!

V Německu žijí miliony křesťanů. Ti skutečně tvrdí, že ztratili křesťanskou víru. Nemohou se však přimět k tomu, aby odhodili křesťanské označení. Částečně jim to příliš vyhovuje. Tak velkou cenu pro ně má ta nejvyšší věc. Částečně se domnívají, že by tím mohla utrpět jejich pověst. Nejlepší pověst má vždy ten nejčestnější. Ostatní se bijí v prsa: „Nevěříme v Bibli a v Ježíše. Ale přesto jsme křesťané, protože uznáváme něco vyššího."

Pak by se neměli nazývat křesťany! Stejným právem mohou tvrdit: My skutečně nevěříme ve Vůdce a zásady strany. Ale přesto jsme nacionální socialisté.

Ne! Buď je někdo křesťan a věří v Bibli a Jeruzalém, nebo není. Třetí řešení neexistuje. Tento rozvod je nutný v zájmu obou stran. Neboť vytvoření jasnosti je prvním přikázáním.

Dnes zažíváme snahu poctivých a zbožných lidí zavést v našem národě německé křesťanství. Ale skutečně křesťanského

je v něm opravdu málo. A představitelé této víry by udělali lépe, kdyby z ní odvrhli zbytky orientální religiozity a potvrdili německou víru. Neboť německé dějiny nebyly neustále postupujícím pokřesťanšťováním našeho národa, ale spíše neustálým protestem německé duše proti cizím náboženským doktrínám. A to, co se dnes chválí jako křesťanské výdobytky, je z velké části dílem německé povahy, která si navzdory všemu zachovala svou čistou energii a hluboko uvnitř byla jen zřídkakdy skutečně křesťanská. Proto snahu spojit z množství křesťanských principů víry těch několik, které se nás dotýkají, do nové zbožnosti je třeba považovat za polovičatost. Odmítáme ji.

Stojíme na počátku nového tisíciletí německých dějin a nechceme je uvádět kompromisy. Křesťanská éra končí jako všechny éry na světě. Když zemřel Ódin, povstal Kristus. A Kristus pomine, protože Německo žije.

Ale ti, kdo překonali starou víru a hrdě nazývají novou svou vlastní, mají těžkou, ale slavnou povinnost: Být hlasateli a zvěstovateli a žít německou víru jako příklad.

Nechceme se vydat strašlivou cestou církve. To bychom museli zavírat kostely, upalovat kněze na hranici a pronásledovat křesťany ohněm a krví. Misie a nucené konverze ve znamení křesťanské lásky zřejmě zůstanou v náboženských dějinách našeho národa ojedinělé. To nejposvátnější, co staří vlastnili, bylo rozbito pod křížem. Posvátná místa byla rozbita, hrdinské písně ztraceny, silná doba se propadla do temnoty. A my dnes začínáme vzpomínat na zbožné předky a pracně vnášíme světlo do kdysi zářivé minulosti. Prostá povinnost vděčnosti, která byla záměrně zapomenuta a zrazena. Hledali spásu v Orientu a nehleděli na velikost své domoviny. Starali se

o blaho negerských duší a neviděli nouzi a utrpení v srdcích svých bratrů. A tak se stalo, že v den národní solidarity dnes jedna významná strana chybí: Církev. Na její místo však nastoupil národ, který žije lásku a společenství skutky, místo aby o nich mluvil až do smrti. Den za dnem se nám odhalují stále nová svědectví a svatyně svobodného a zbožného rodu. Byly tak silné, že přežily tisíciletí. A byly tak čisté, že jsou pro nás posvátné i dnes.

Máme nejen právo, ale spíše povinnost osvobodit je od všech cizích nánosů, aby byly opět tím, čím bývaly. A nechceme je prohlásit za nové modly. Chceme je povznést do důstojné péče celého národa a úctyhodných srdcí jeho mládeže.

Je čas přetvořit křesťanské svátky ve dny německé introspekce a sebereflexe. Mnohé denominační svátky dávají vyloženě nádherný výraz všeobjímající lásce církve v tom, že jeden den pořádají své náboženské oslavy katolíci, druhý den protestantští Němci. Buď máme svátky, kdy slaví celý národ, nebo nemáme žádné!

Nemusíme znovu hledat své náboženské památné dny. Už je máme, jen opatřené křesťanskými názvy a nátěry. Oddělíme-li od nich cizí, pak se Štědrý den opět stane dnem vycházejícího světla a probouzející se země, oslavou radosti a rodiny. Pak se Velikonoce a Letnice opět stanou oslavami vzkříšení zelenající se přírody, která poráží zimu. A nově přidaný květnový svátek společenství a Den díkůvzdání jako oslava nové zbožnosti. Stejně tak se památné dny hnutí stanou oslavami víry. Vždyť právě společenství naší víry se stává skutkem. A v tyto dny nebudou Němci chodit do stovky různých kostelů. Budou stát pod jedním nebem, říkat jedno slovo a jedno potvrzení.

Naším úkolem bude držet denominační víru dál od mládeže. Německo, pouze Německo je chceme učit, a to v jednání, myšlení i víře. Škola je výchovným místem národa, nikoliv učebním místem církve.

Jednomu velikánovi bude vyhrazeno právo napsat knihu německé zbožnosti, které chceme naši mládež učit. Neboť od té doby, co křesťanství určovalo náš život, tak dlouho a ještě dříve němečtí hledači Boha a proroci zpívali a mluvili o německé povaze a německé víře. Jejich slovo a jejich činy nám budou ukazatelem a zjevením.

A tato kniha bude živá pro všechny časy a všechny generace. Tehdy se kdysi zneuznaní stanou dnešními světci. Pak se kacíři minulé doby stanou náboženskými vůdci současnosti. V nich se čistá krev bránila proti odcizení a falšování německé duše. Jsou povoláni, aby nám ukázali cestu. A my musíme pokračovat v jejich díle bez ohledu na to, zda nám slaboduší přejí peklo. Nevěříme v peklo, stejně jako nevěříme ani v ráj na onom světě. Bylo by to rouhání.

Věříme v Německo a v toho Boha, kterého nemůžeme slovy uchopit. Německá víra v Boha je jen jedna. Nemáme na Boha jediný monopol, jak arogantně tvrdí církev. Bůh je moc nad časem a světem. Každý národ k němu kráčí svou vlastní cestou. Úcta k rodné víře druhých a úcta před Nejvyšším by měly určovat náš život.

Na tomto základě vznikne nový světový řád. Ale národ, který první kráčí po této zdravé, přirozené cestě, musí být ze zákona nejmladší a nejsilnější. Neboť národ má takovou cenu, jakou má čistota jeho druhu.

A ať nám to hned tisíckrát vyčtou: Ještě nedozrál čas! My jim odpovídáme: Vždycky je zralý na boj! Kdo má cíl, kterého chce dosáhnout, měl by děkovat Bohu za každý den, kdy může zvítězit, kdy může bojovat.

Nebude to boj na týdny a měsíce. Stane se revolucí let a desetiletí. Co jsou však proti věčnosti našeho národa! Dva tisíce let kvasilo a bojovalo se v německých srdcích. Nastal čas průlomu. Čas formování postaví před generace úkoly. Ale nespočívá v tom nejvyšší štěstí pro pokolení, které potvrzuje boj a zříká se spásy, strhnout z nebe hvězdy, které se předkům jevily jen jako sny, a učinit je skutkem boje! Ve hvězdách je pravděpodobně ukryto právo. Snílkovi však nespadne do klína. Silný jej musí snést dolů.

Výchova mládeže má být svěřena především dvěma profesím: Učitel a důstojník. Kněží vyhasínají. Odcizují mládež národu. Nahradí je vůdci. Ne zástupci Boha, spíše nejlepší Němci.

Mládež, která je ve škole a v ozbrojených silách vychovávána k tomu, aby se stala nezištným, žhavým bojovníkem za svůj národ, nesmí být opět odcizena svému národu úzkoprsým, světu cizím kněžstvem.

A jestliže dnes řada pastorů hlásá víru v Německo a potvrzení hrdinství, pak nepředstavují nové, čistší křesťanství, spíše jen dělají první krok k odklonu od orientálních dogmat. Jsou vším jiným, jen ne dobrými křesťany, za něž se sami prezentují a za něž jsou považováni. Neboť jak může kazatel vzpoury proti krvi a proti přírodě kázat o národě jako o Bohem chtěné jednotě? Stejně tak křesťanství zanikne kvůli

nedostatečné znalosti zákonů rasy a přírody. Obchází to, co je nejbožštější.

Jak bychom měli vychovávat své děti?

Jako by o křesťanství nikdy nic neslyšeli. Chceme je vyvést do přírody a ukázat jim Boží zázraky. Chceme je učit venku v přírodě a ukazovat jim Boží krásy. Chceme je učit naší posvátné historii a probouzet v nich hrdost a vědomí, že jsou syny slavného národa. Pak je jejich čisté srdce samo nasměruje ke správné víře. Musíme mít odvahu s tím začít.

K tomu bude nutné, abychom se spojili ve společenstvích víry. Ne proto, abychom znesvěcovali a pokřikovali, ale abychom získávali, inspirovali a prohlubovali duše. Ne proto, abychom popírali, spíše abychom probouzeli a budovali. Prameny naší síly leží v prameni našeho věčného národa, který nikdy nevysychá. Je tak mocný a bohatý, že se obejdeme bez cizího a slabého. Stará moudrost a laskavost se pak spojí s novou, mladou energií. Z tohoto zvyku pro nás vzejde to, co se hodí k našim srdcím. Žádné nové formy by však neměly omezovat naši víru. Vyroste z ní nový život a nový skutek. Naše společenství se nebude zabývat dogmatickými hádkami a teologickými debatami. Bude z hlubin vyzdvihovat poklady minulosti, aby svou pravdivostí a velikostí povznášely našeho ducha. Povznese lásku k Německu a věrnost Vůdci na maják a prohlásí nám odvážný boj za povinnost. Naučí nás dívat se na události kolem nás nikoli z hlediska strnulého, chladného dogmatismu, ale spíše z přirozenosti a krve. V podstatě to neudělá nic jiného, než že z nás všech udělá fanatické nacionální socialisty a Němce. Jsme-li takoví, pak jsme zároveň věřící, bez církve a bez kněží. Proto je vytvoření nové zbožnosti otázkou výchovy nového člověka.

Cesta stejně zdravá jako bezbolestná.

To, že nás mnozí nepochopí, nás nesmí přimět k tomu, abychom zaváhali. Všechny revoluce byly dílem kacířů. V tomto procesu bychom neměli čekat na příkazy shora. Stát totiž nemůže svým občanům přikazovat jejich víru. Může pouze potvrdit existenci nové náboženské touhy a jednotné vůle všech po ní. Pokud však srdce celého národa bije v novém rytmu víry, pak lidé vždy najdou způsob, jak této víře dát také formu, která jí sluší. Neboť bez živého obsahu se forma stává frází.

Přivodit tento velký den náboženského sjednocení by mělo být naším úkolem od této hodiny. Nebude to dílo žvanilů a spisovatelů, spíše naplnění touhy milionů lidí, které bolí srdce, když pomyslí na německé náboženské neshody, a kteří se každým kouskem své bytosti oddali Božímu příkazu:

Německu!